

Hoàng Hậu Tinh Ranh Được Hoàng Thượng Cưng Chiều Hết Mực

Contents

Hoàng Hậu Tinh Ranh Được Hoàng Thượng Cưng Chiều Hết Mực	1
1. Chương 01: Xuyên Không	2
2. Chương 02: Thì Ra Người Là Hoàng Thượng	4
3. Chương 03: Ta Không Muốn Làm Nữ Nhân Của Người	6
4. Chương 04: Nụ Hôn Đầu	9
5. Chương 05: Đánh Thức Nàng	11
6. Chương 06: Bên Bờ Sông	14
7. Chương 07: Yêu Là Đau Khổ	16
8. Chương 08: Giận Không Biết Nguyên Nhân	18
9. Chương 09: Trốn Ra Ngoài	21
10. Chương 10: Bị Bắt Làm Kỷ Nữ	23
11. Chương 11: Thực Sự Hải.	25
12. Chương 12: An Toàn.	28
13. Chương 13: Siêu Sủng	30
14. Chương 14: Đăng Quang Làm Hoàng Hậu - Động Phòng	32
15. Chương 15: Ta Muốn Ăn Sáng!	34
16. Chương 16: Có Thể Hầm Giấu Nữ Nhân	37
17. Chương 17: Nàng Tuyệt Đối Không Phải Nữ Nhân Mười Tám Tuổi	40
18. Chương 18: Rảnh Rỗi	42
19. Chương 19: Đi Săn	45
20. Chương 20: Quyết Định Đúng Đắn	48
21. Chương 21: Ngoại Truyện 1	50
22. Chương 22: Ngoại Truyện 2 (hết)	52

Hoàng Hậu Tinh Ranh Được Hoàng Thượng Cưng Chiều Hết Mực

Giới thiệu

Hoàng Hậu Tinh Ranh Được Hoàng Thượng Cưng Chiều Hết Mực Thể loại: Xuyên không, cực sủng,

1. Chương 01: Xuyên Không

Phạm Tử Tử đang ở nhà, an nhàn nghỉ ngơi trên chiếc giường ấm áp của mình, nàng dụi dụi mắt, khẽ chớp đôi lông mi dài rồi ngồi dậy.

- Mấy giờ rồi nhỉ? - Căn hộ của nàng khá rộng, nhưng không ai ở ngoại trừ nàng ra.

Phạm Tử Tử xỏ chân vào dép, lết người vào phòng tắm.

Tự ngắm mình trong gương, nàng khẽ cười. Nhan sắc này đã bao lâu nay nàng không hề cho mọi người thấy, tính cách trẻ con nàng cũng phủ lên một lớp băng cực dày.

Phạm Tử Tử chải tóc, tóc nàng mượt như suối, đen láy dịu dàng, đây là công sức nàng nuôi dưỡng bấy lâu nay, nếu ai đem tóc nàng đùa bỡn nàng sẽ không ngại bóp cổ người đó.

Hôm nay nàng đã xin bệnh viện nghỉ một ngày để về quê, lâu rồi vẫn chưa đến thăm di của nàng. Phạm Tử Tử đeo lên vai chiếc ba lô xanh rồi khoá cửa phòng lại.

- Alô, cậu tới chưa?

- Tớ gần tới rồi, cậu xuống đi.

Phạm Tử Tử tắt điện thoại rồi bước xuống dưới nhà. Thoái Liễu Hoa là cô bạn thân từ hồi Trung học của nàng. Cả hai người đều biết sở thích của nhau, khi Liễu Hoa định nói gì thì y như rằng, Phạm Tử Tử sẽ đoán được câu kế tiếp của cô.

Liễu Hoa tính cách nhẹ nhàng, nói năng dịu dàng ai cũng thích. Phạm Tử Tử năng động, hay nghịch ngợm. Hai người như nước với lửa.

Đến khoảng giữa trưa, chiếc xe khách đưa Phạm Tử Tử và Liễu Hoa đến một làng hoang vắng, Phạm Tử Tử nhảy xuống, ngó nghiêng ngó dọc tìm ai đó.

- Tiểu Tử, kiếm ai sao? - Liễu Hoa đặt tay lên vai nàng.

- Ừm, tớ đã gọi anh họ ra đón mình.

Vừa dứt lời, một hình bóng quen thuộc nhảy ra trước mặt nàng. Phạm Tử Tử giật bắn mình, khẽ lùi ra sau một bước.

- Tử Tử, em tới lâu chưa?

- A... Hoắc Nhân, anh làm em giật cả mình - Phạm Tử Tử thở phào, mắt lờm lờm anh.

- Hi, xin lỗi nhóc, để anh đền một chậu chè cho. - Hoắc Nhân cười hi hi gãi đầu.

- Nhớ đó. - Phạm Tử Tử cũng cười.

Chợt nhớ còn có Liễu Hoa ở đây, nàng quay sang, đẩy Liễu Hoa tới.

- Đây là Liễu Hoa, bạn thân của em. - Nàng quay sang Hoắc Nhân - Liễu Hoa, đây là Hoắc Nhân, anh của mình.

- Chào em.

- Chào anh. - Liễu Hoa cúi đầu, Phạm Tử Tử bỗng thấy gương mặt của cô đỏ lên, nàng trợn mắt.

Phạm Tử Tử cười xấu xa, đây chẳng lẽ là tiếng sét ái tình giống trong tiểu thuyết sao? Nàng gật đầu tự tán thưởng mình, đúng là thông minh a.

- Liễu Hoa, cậu... thích Hoắc Nhân à? - Phạm Tử Tử khều khều cô, thì thầm hỏi.

Liều Hoa đỏ cả mặt, nhẹ nhàng nói:

- Không có.

Dù Liều Hoa nói vậy nhưng Phạm Tử Tử vẫn không tin, trực giác bảo nàng Liều Hoa chắc chắn đã cảm nắng Hoắc Nhân rồi.

Cũng phải thôi, từ xưa đến nay vốn Hoắc Nhân đã có nhiều người mến mộ. Khuôn mặt tuấn tú, thân hình cao to, lại tính siêng năng, thân thiện dễ gần. Cả làng này ai cũng quý Hoắc Nhân, anh chính là thần tượng của làng.

Ngược lại với Hoắc Nhân, Phạm Tử Tử rất lười biếng, có khi nàng còn ngủ cả một ngày không dậy. Nhan sắc nàng là chưa ai thấy rõ ngoại trừ gia đình và Liều Hoa nên mọi người đều nói cô là con vịt xấu xí.

Phạm Tử Tử thật ra không đến nỗi tệ là mấy, nhưng nàng có thể nấu được nhiều món, từ xưa đến nay chưa ai dám chê tài năng của nàng.

Đến chập tối, Phạm Tử Tử rủ Liều Hoa và Hoắc Nhân đi chơi, mục đích chỉ nhằm đẩy họ gần đến nhau.

Khung cảnh yên tĩnh, con sông trước mặt lặn tẩn vài gợn sóng nhỏ, Phạm Tử Tử dang tay, hít một hơi thật sâu rồi la lên:

- A... Thoải mái quá...

Còn Liều Hoa vẫn e thẹn nắm chặt áo mình. Trong lòng thầm nguyện rửa cô bạn đáng chết kia, Liều Hoa đã biết tông Phạm Tử Tử muốn mình và Hoắc Nhân thành đôi nên cố ý cho Liều Hoa ở giữa, còn Hoắc Nhân đi kế bên.

Phạm Tử Tử cười đắc ý, rồi giả vờ ôm bụng nói:

- A... Đột nhiên em đau bụng, Hoắc Nhân, anh ở đây nhé, chút nữa em quay lại. Tạm biệt!

Nói xong mặc cho Hoắc Nhân ú ớ mấy câu rồi chạy vụt đi. Nàng biết thế nào kế sách của mình cũng thành công mà.

Phạm Tử Tử lặng lẽ trốn sau một bụi cây, nàng cười cười, phải đợi đến chừng nào đây?

Bỗng phía sau lưng vang lên vài tiếng sột soạt, nàng quay lại, khe rùng mình một cái, nàng đứng dậy.

Bản tính vốn đã kiên cường, dũng cảm, Phạm Tử Tử trên đời này chẳng sợ cái gì cả. Ngoại trừ vài con côn trùng, nàng hầu như không sợ ma.

Phạm Tử Tử bước từ từ đi, lẩn mò trong bóng tối, bỗng nàng đạp trúng cái gì đó, nàng sợ hãi nhấc chân lên.

- Á...

*** **

- Tiểu thư, tiểu thư, người tỉnh rồi sao?

Bên tai vang lên tiếng gọi, Phạm Tử Tử nhú đôi lông mày thanh tú, chống tay ngồi dậy. Nàng ngơ ngác nhìn xung quanh.

Đây là đâu? Sao nàng lại ở đây? Nàng đã nhẽ phải ở trong rừng chứ?

Phạm Tử Tử yếu ớt định kêu lên, nhưng cảm giác đau buốt ở cổ họng làm nàng không nói được.

- Tử Tử tiểu thư, người tỉnh rồi.

Nghe thấy giọng nói của nữ nhân vang lên bên tai, Phạm Tử Tử quay qua. Trước mặt là một cô gái ăn mặc kiểu cổ trang, còn có trâm hồng trên đầu, khuôn mặt thanh tú, đang nhần nhần lại nhìn nàng.

- Cô là ai?

Lời nói nàng vừa thốt lên, cô gái kia hoảng hốt, chợt trên khoé mắt xuất hiện một giọt nước mắt trong suốt.

- Tử Tử tiểu thư, người không nhớ nô tì thật sao? Nô tì là Ngọc Lam, nữ hầu thân nhất của người đây. - Nói rồi cô ta quỳ xuống.

- Ấy ấy, đứng lên, ta đâu bảo cô quỳ? - Phạm Tử Tử luống cuống, từ xưa đến giờ chưa ai phải làm như vậy trước mặt nàng.

Ngọc Lam trợn to mắt ngạc nhiên, tiểu tử hôm nay bị gì vậy. Bình thường nàng uy nghiêm, lạnh lùng, luôn để người khác quỳ xuống chân mình, không hề ngăn cản.

- Ủm được rồi. Ta tên gì? - Phạm Tử Tử bắt giác hỏi.

- Dạ người là tiểu thư Phạm Tử Tử. - Ngọc Lam dù thấy kì lạ nhưng cũng trả lời.

Thì ra vẫn là tên này, nàng hỏi tiếp:

- Ta có cha mẹ, anh chị không?

- Dạ, lão phu nhân mất sớm, còn cha người đang ở trong vườn. Người có một huynh, tên Phạm Tử Từ.

- Tại sao ta lại nằm đây? - Nàng ngạc nhiên.

- Vâng, hôm trước người bị té xuống một cái ao, một canh giờ sau mọi người mới cứu người lên được.

Phạm Tử Tử ngậy ra, vậy có nghĩa là nàng Tử Tử kia đã ngất một ngày một đêm. Thời điểm hai người cùng rơi xuống đã làm giao hoán linh hồn của nhau.

Phạm Tử Tử với lấy cái gương trên bàn, sẫm soi:

- Mỹ nhân a.

Khuôn mặt nàng đang sở hữu chẳng khác gì một đại tuyệt thế mỹ nhân. Làn da trắng mịn, đôi mắt to tròn đen láy, hàng lông mi dài khê nhấp nháy, đôi môi đỏ mọng tự nhiên.

Phạm Tử Tử hài lòng nhìn bản thân mình, nàng cười đắc ý, nếu có mỹ nhân tuyệt trần chắc chắn xung quanh nàng sẽ có những nam tử tuấn tú.

2. Chương 02: Thì Ra Người Là Hoàng Thượng

- Ngọc Lam này, tại sao ta lại nhảy xuống hồ? Người biết không? - Phạm Tử Tử nghi hoặc nhìn Ngọc Lam.

- Vâng. Trước đó, Phạm lão gia đã cho người vào cung tuyển vợ cho hoàng thượng. Song người không chịu, mục đích vào cho vừa lòng cha. Ai ngờ lại được chọn, người buồn rầu đến nỗi không ăn không ngủ nên mới xảy ra có sự này.

Phạm Tử Tử ngậy người, chỉ vì một lý do đơn giản như vậy sao. Nàng không tin, người mà linh hồn nàng đang sở hữu chắc chắn rất thông minh, sẽ không vì lý do nhỏ bé đó mà tự tử, huống hồ nàng ta còn rất thương cha. Chắc chắn có ai đó đang muốn hãm hại Phạm Tử Tử nàng.

Ngọc Lam thấy chủ tử đang trầm ngâm suy nghĩ cô cũng hướng mắt nhìn nàng. Chủ tử rất kì lạ từ khi tỉnh dậy, mọi hôm nàng lạnh lùng, cương quyết, hôm nay lại toát ra vẻ ôn hoà, nhã nhặn còn có chút trẻ con. Ngọc Lam liền nghĩ đến một trường hợp, có khi nào nàng đã bị mất trí nhớ?

- Chủ tử, chút nữa Hoàng thượng sẽ ghé thăm người. Người nên... - Chưa để Ngọc Lam nói hết câu, Phạm Tử Tử ngồi bật dậy.

- Ngọc Lam, người nói với Hoàng thượng là ta bận rồi, không tiếp.

Nói rồi nàng bỏ chạy, để Ngọc Lam ở lại phía sau ngơ ngác. Khi hoàn hồn thì nàng đã khuất dạng từ bao giờ.

Phạm Tử Tử ra vườn xem thử. Thật sự thì ở đây trồng rất nhiều hoa, nàng thích thú ngắm nhìn. Mỗi bông hoa đều có màu sắc tương đối ưa nhìn rất bắt mắt.

Nàng với tay ngắt một bông, đưa lên ngửi.

- Oa, rất thơm nha!

Nàng thốt lên kinh ngạc, rồi ngắt thêm vài bông bỏ vào túi. Xong xuôi Phạm Tử Tử đứng dậy, nàng liền giật mình khi có người đang đứng, nhìn nàng chằm chằm này giờ.

Phạm Tử Tử nhú mào, rồi đi lướt qua hắn, coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Nam nhân mặc áo long bào kia kinh ngạc nhìn theo bóng lưng của nàng.

Vốn Quách Lưu Thần không thích nữ nhân, nhưng không hiểu sao hôm nay rất thích ngắm vẻ đẹp của nàng. Vừa sáng dậy liền bị Thái hậu bắt đi thăm từng nữ nhân mà người đã chọn, vì thương bà nên hắn mới đi.

Ai ngờ lại gặp nàng đang mặc đơn độc mỗi bộ áo ngủ khiến hắn có chút hoang mang, ngây dại nhìn nàng. Quách Lưu Thần định thần lại mới phát hiện ra một điều, nữ nhân đó không xem ta ra gì, còn tự tiện nhìn thẳng vào mắt ta rồi bỏ đi.

Hắn tức giận đến tím mặt, quyết đi tìm nữ nhân đó.

Phạm Tử Tử không biết gì vẫn vô tư nô đùa với những con thỏ bạch trong vườn, nàng thấy khó chịu với bộ trang phục này. Nhất quyết xắn tay áo lên.

Đám quân lính nhìn thấy cũng không khỏi đỏ mặt, ngơ ngác nhìn nàng.

- Tử Tử tiểu thư, sao người lại ra đây?

Nghe gọi tên, nàng quay lại. Thấy Ngọc Lam đang thở phì phò, mặt lấm tấm mồ hôi. Nàng rút trong áo một chiếc khăn tay, đưa cho Ngọc Lam.

Ngọc Lam ngạc nhiên nhìn nàng rồi nhận lấy nó, nhẹ nhàng lau đi mồ hôi.

Đám quân lính cũng không khỏi kinh ngạc, há hốc miệng nhìn nàng. Đây chẳng phải là tiểu thư kiêu ngạo, lạnh lùng trong lời đồn sao? Chẳng thấy giống gì cả. Diện mạo đẹp thuần khiết nhưng bản tính lương thiện, tốt bụng như vậy bọn hắn không dám tin.

- Người chạy ra đây làm gì? - Phạm Tử Tử nghi hoặc hỏi.

- Dạ bẩm thưa tiểu thư, Hoàng thượng sắp tới rồi, ngài mau...

- Thôi được rồi - Phạm Tử Tử vung tay - Ta không gặp hắn.

Ngọc Lam trợn mắt, lập tức quỳ xuống, đau khổ van xin nàng:

- Chủ tử, ngài không nghĩ cho bản thân cũng phải cho người khác chứ? Nếu cha người mà biết thì hẳn ông ấy sẽ rất tức giận....

Phạm Tử Tử khó chịu bĩu môi. Tuy hành động này làm cho khuôn mặt nàng trở xịu xuống nhưng nó càng tôn thêm vẻ nghịch ngợm cho nàng.

Phạm Tử Tử phát tay:

- Được rồi, ta sẽ đi. Đứng lên đi.

- Tạ ơn tiểu thư.

Vừa dứt lời, Ngọc Lam đứng dậy. Lòng vừa mới hạ được xuống một nỗi lo lắng thì lại có đại họa đến. Ngọc Lam trợn tròn mắt rồi quỳ xuống, miệng tung hô:

- Hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế.

Quách Lưu Thần bước đến, khuôn mặt cao ngạo hơi ngược lên, hần nhìn mọi người đang làm lễ với hần thì hài lòng hơi nhếch môi. Rồi chợt thấy nữ nhân lúc nãy đứng đó, khuôn mặt ngây ra, ánh mắt bất thường nhìn đăm đăm hần rồi lại bước đi. Quách Lưu Thần phẩy tay cho gọi một thị vệ đến, hỏi nhỏ:

- Nàng ta là ai?

Tên thị vệ ngược lên, hần khẽ thốt lên ngạc nhiên rồi nói:

- Bẩm Hoàng thượng, đó Là Phạm Tử Tử, con gái của Phạm tướng quân. Do Thái hậu tuyển nữ nhân cho ngài, nàng đã được vào vòng xét duyệt.

Quách Lưu Thần có chút bất ngờ trong mắt hần. Thì ra nàng ta là Phạm Tử Tử, người mà Thái hậu luôn khen ngợi sao?

Nghe Thái hậu nói nàng ta có khí chất cao quý, nho nhã, diện mạo xinh đẹp tuyệt trần nhưng có điều quá kiêu ngạo. Nay hần lại tận mắt thấy, hoá ra không giống như Thái hậu nói, nàng ta thực đẹp, thuần khiết như một bông hoa bách hợp giữa sớm mai.

Nữ nhân này thật là không hề kiêu ngạo, không có phép tắc. Đã ra khỏi cung của mình còn mặc bộ áo ngủ, lại thoải mái xắn tay áo đi đi lại lại trong vườn.

Quách Lưu Thần khẽ nhíu mày, hình như nàng không phát hiện sự có mặt của hần. Hần không bằng cả những con cá sao?

Ngọc Lam thấy Hoàng thượng đang nhìn chủ tử của nàng, cho là hần đang tức giận, hơi ngược lên giật giạt tay áo của nàng.

Phạm Tử Tử quay xuống, thấy khuôn mặt Ngọc Lam tái mét, nàng hỏi:

- Người bị gì vậy? Có bệnh gì sao?

Ngọc Lam đưa mắt qua Hoàng thượng, Phạm Tử Tử từ đó mà nhìn theo. Thấy người hỏi nãy mình gặp đang nhìn chăm chăm mình, nàng hơi mất tự nhiên nói:

- Người là ai?

Cả đám thị vệ lẫn nô tì toát mồ hôi hột xem vẻ mặt của Hoàng thượng. Hần vẫn không thể hiện gì, khuôn mặt điềm tĩnh nhìn nàng, đáp:

- Quách Lưu Thần.

Phạm Tử Tử nhận được câu trả lời thì lẩm nhẩm lẩm nhẩm, hình như nàng đã nghe cái tên này ở đâu rồi.

Một thị vệ bỗng đâu bay ra, hùng hồn nói:

- Bắt lấy nàng, nàng ta không biết hành lễ trước mặt Hoàng thượng...

Quách Lưu Thần nhướn mày quay qua, ra lệnh cho thị vệ lui xuống. Thấy sắc mặt Phạm Tử Tử bỗng dưng tệ đi hần, nàng dao động mắt chuyển sang Ngọc Lam, miệng thì thầm.

Một lát sau Phạm Tử Tử bỗng mỉm cười:

- Thì ra người là Hoàng thượng.

Quách Lưu Thần hơi ngây ra rồi bình tĩnh lại. Tưởng đâu nàng sẽ hốt hoảng quỳ xuống xin tha tội, ai ngờ nàng ta lại mỉm cười nói chuyện với hần như người qua đường. Nữ nhân này thực làm hần thích thú a.

3. Chương 03: Ta Không Muốn Làm Nữ Nhân Của Người

Quách Lưu Thần gật đầu.

Phạm Tử Tử được thể tướng hấn đã cho qua, nào ngờ một đám quân lính chạy ra, đưa sát kiếm vào cổ nàng.

- Khi quân, dám động tới Hoàng thượng.

Phạm Tử Tử nhú mày, nàng động vào hấn từ lúc nào. Quách Lưu Thần thấy vậy cũng không đứng lên giải quyết, một mực đứng sang một bên xem trò vui.

- Ta động tới hấn khi nào? - Phạm Tử Tử trả lời.

- Người không biết hành xử trước mặt Hoàng thượng, lại còn xưng hô không đúng cách. - Một tên lính đáp. Nàng bĩu môi, ánh mắt bỗng trở nên sắc bén nhìn đám lính. Ai nhìn thấy ánh mắt của nàng đều rụt cổ xuống, tay chân cũng đã run run.

- Láo toét, dám hành xử với Hoàng hậu tương lai như vậy? Người có biết tội này cũng đáng chém đầu không? - Nàng cất giọng lạnh lùng.

Đám quân sĩ hơi giật mình, rồi họ bình tĩnh lại, nói:

- Cô chưa chắc gì là Hoàng hậu đâu. Cũng chỉ là con của một đại thần trong triều thôi.

Phạm Tử Tử cười lạnh, chạm tay vào thanh kiếm đang giương lên trước cổ. Nàng nhấn mạnh ngón tay vào khiến máu tươi từ từ chảy ra, đám quân sĩ liền tái mét cả mặt.

Quách Lưu Thần ngạc nhiên nhìn nàng, lòng không khỏi tự hỏi rốt cuộc nàng ta định làm gì?

Phạm Tử Tử đưa ngón tay rướm máu lên ngắm nhìn, nàng chép chép miệng rồi nói:

- Haiz... Ngón tay của ta đã bị người làm hại rồi. Không biết phụ thân ta nhìn thấy sẽ nổi giận ra sao. Đồ khi quân!

Người quân sĩ lúc này mặt đã không còn giọt máu, hấn buông thõng tay làm thanh kiếm rớt xuống, môi hấn mấp máy nhưng không nói ra được gì.

- Ta... Ta... Chưa làm... gì cả...

Quách Lưu Thần hứng thú nhìn nàng, quả là một nữ nhân thông minh.

Một hồi lâu, người quân sĩ kia quỳ xuống, sợ hãi van xin nàng:

- Phạm tiểu thư tha tội, thần không cố ý, không dám làm hại đến người. Mong người minh oan tha tội.

Rồi cả đám quân sĩ lần lượt thả kiếm quỳ xuống khóc lóc van xin nàng.

Quách Lưu Thần ngạc nhiên, định mở miệng nói gì đó nhưng lại thôi. Từ xưa đến giờ đám hậu vệ này rất trung thành với hấn, không bao giờ phản bội. Vậy mà chỉ một giây phút Phạm Tử Tử đã kích bọn họ mà liền trở mặt van xin nàng, coi như không có sự xuất hiện của hấn ở đây.

- Nhưng các người biết, phụ thân ta là rất yêu thương, cưng chiều ta. Nếu ông ấy phát hiện chắc chắn sẽ...

- Xin tiểu thư tha tội, chúng thần không dám làm vậy nữa...

- Đủ rồi.

Giọng nói trầm ấm vang lên, Phạm Tử Tử bỗng giật mình, ánh mắt trở nên luống cuống, ngây dại nhìn hấn.

Quách Lưu Thần chấp tay sau lưng, sải bước đi đến, hấn ra hiệu cho đám lính đứng lên, sau đó mới quay qua nàng.

- Tiểu Tử, dù nàng có sắp là Hoàng hậu, cũng không nên kiêu ngạo như vậy khiến ta rất không hài lòng...

- Ta kiêu ngạo lúc nào? - Phạm Tử Tử chen vào.

- Nàng không cần biện hộ, bây giờ ta xin phép về triều trước đây. Hẹn gặp nàng lúc khác. Còn về chuyện vết thương, ta sẽ cử Thái y đến chữa trị cho nàng...

Phạm Tử Tử nằm trên giường trần trọc, mãi không ngủ được. Nàng ngồi dậy, tựa lưng vào thành giường.

Chuyện này nàng vẫn không thể chấp nhận được. Có sao lại xuyên không bất ngờ, lại còn trở thành người trong cung. Nàng thấy rất bất tiện a. Vốn định sẽ lên ra ngoài dạo chơi khu chợ nhưng chắc chắn ra ngoài sẽ gặp rắc rối mà thôi.

Còn nữa, Quách Lưu Thần hẳn ta... dường như có thể đọc được ý nghĩ của người khác. Nàng hồi tưởng lại lúc trưa. Không hiểu sao nàng lại bỗng nhiên trở thành con người khác, cao ngạo, lạnh lùng như thế? Có lẽ nào linh hồn kia của Phạm Tử Tử vẫn còn vương vấn ở trong thể xác này nên mới xảy ra việc biến đổi nhân cách?

Nhưng Phạm Tử Tử vẫn không chấp nhận được. Nếu như thời nàng sống, nàng chắc chắn sẽ bị gọi là “kẻ hai mặt”. Có đời nào ai lại muốn như vậy?

Nghĩ đến đây, bất giác nàng tức giận, đập tay thật mạnh xuống giường.

- A...

Khẽ thốt lên, chiếc giường này thật là cứng, nó làm vết thương ban sáng của nàng chảy máu rồi. Vốn là Quách Lưu Thần đã cử Thái y đến chữa cho nàng nhưng Phạm Tử Tử nhất quyết không chịu, sai người đuổi ông ta đi.

Phạm Tử Tử thở dài, rồi bước xuống giường, quyết định ra ngoài tham quan một chuyến.

Buổi tối, ánh trăng mập mờ chiếu lên những bông hoa trong vườn, gió xào xạc thổi qua, như biết được nàng sẽ tới, chúng đông đưa tựa muốn chào đón nàng.

- Haiz... Thật là... Tại sao ta lại lọt vào thế giới này chứ?

Nàng than thở rồi đứng dậy, ra khỏi vườn hoa, tiến đến chiếc hồ bên cạnh.

- Cũng còn thời gian ra ngắm cảnh sao?

Nghe tiếng, Phạm Tử Tử quay lại, bắt gặp ánh mắt hờ hững của Quách Lưu Thần đang nhìn mình, nàng hừ lạnh, không trả lời.

Quách Lưu Thần bước đến bên nàng, khẽ nghiêng đầu. Đường nét của nàng dường như rõ hơn, nếu lúc sáng là sự tinh khiết thì bây giờ đã có nét dịu dàng của thiếu nữ.

Phạm Tử Tử ngẩn ra nhìn bóng trăng dưới mặt hồ, không để ý Quách Lưu Thần đang ở càng ngày càng gần.

Ngón tay hần bỗng vô ý chạm vào tay nàng. Phạm Tử Tử thốt lên, rồi trừng mắt nhìn hần.

- Sao thế? - Hần nhíu mày.

- Không có gì. - Nàng đáp.

Cúi xuống, mắt hần bỗng loé lên. Dù ở trong bóng tối nhưng đôi mắt chim ưng của Quách Lưu Thần vẫn không hề mờ mịt mà ngược lại còn rất sắc bén. Hần cầm tay nàng lên, lặng lẽ quan sát.

- Vẫn không chịu bằng bó sao? - Ngữ điệu của hần có vẻ lạnh lùng nhưng sự quan tâm trong đó làm sao Phạm Tử Tử có thể nhận ra được. Khi nhận được tin nàng không chịu chữa trị, hần trầm ngâm suy nghĩ, trên đời này chưa thấy ai ngạo mạn và cứng đầu như vậy.

Hần nhẹ nhàng rút trong tay áo một chiếc khăn, quấn vòng quanh tay nàng.

- Sau này giữ gìn thân thể cẩn thận, để còn bảo toàn làm Hoàng hậu của nước.

Lời vừa thốt lên, Phạm Tử Tử liền ngạc nhiên quay sang nhìn hần. Chuyện gì thế này? Hần đã quyết định rồi sao? Nàng vẫn còn muốn tự do.

Vốn muốn thử lòng dạ của nàng, Quách Lưu Thần đành nói câu đó mong chờ phản ứng từ nàng.

- Không phải nàng muốn làm Hoàng hậu sao?

Nếu có sự phấn khích trong mắt nàng, chắc hẳn nàng là người thích được giàu có, loại người đó hẳn sẽ không bao giờ đùng chạm.

Còn nếu trong ánh mắt là sự dẫn đo, suy nghĩ, nàng là người nhân hậu, không muốn vướng vào rắc rối. Nhưng ngoài dự đoán của Quách Lưu Thần, nàng thậm chí còn không có một chút cảm xúc trong mắt mà chỉ có sự tức giận.

Một lát sau, Phạm Tử Tử giặt tay mình ra, nàng hừ giọng:

- Thứ lỗi, ta không muốn làm nữ nhân của người.

4. Chương 04: Nụ Hôn Đầu

Sáng, Phạm Tử Tử đã ra ngoài sớm làm cho Ngọc Lam hoảng sợ khi không thấy nàng đâu. Lúc đọc được tờ giấy thì cô mới an tâm trong lòng.

Phạm Tử Tử ngồi trước sân, khuôn mặt thâm trầm suy nghĩ, thực sự nàng đã chán cuộc sống ở đây. Không có chút vui vẻ nào, cũng chẳng có công việc nào cho nàng.

Phạm Tử Tử đang thần thờ thì bỗng có tiếng bước chân làm nàng giật mình quay lại. Trước mặt là một chàng trai tuấn tú, khuôn mặt nghiêm nghị nhìn nàng.

- Tiểu Tử, muội đã tỉnh dậy sao không báo ta?

Phạm Tử Tử kêu “a” một tiếng. Thì ra đây là anh trai của nàng, Phạm Tử Tử đứng dậy, vui vẻ nói:

- Huynh a, sao lại khó tính như vậy. Muội không sao.

Phạm Tử Tử ngạc nhiên nhìn cô gái ở trước mặt, đây là muội muội của anh sao?

Tử Tử sờ sờ đầu nàng, rồi thốt lên:

- Tử Tử, là muội thật à?

- Ừm. - Phạm Tử Tử nghe hỏi thì gật đầu. Bỗng thấy khoé mắt của Tử Tử ươn ướt, nàng cảm thấy Phạm Tử Tử kia thật may mắn. Có bao người thương yêu, còn nàng mất cha mẹ sớm, chỉ sống nương tựa vào bản thân.

Tử Tử hồi sau nhìn nàng. Diện mạo vẫn không thay đổi gì cả, chỉ có tính tình là biến đổi.

Hồi trước Phạm Tử Tử cực kì ghét người khác đụng vào người mình ngoại trừ gia đình, nàng cao ngạo, quyền quý. Bây giờ lại thành ra một con nhóc nghịch ngợm, không biết phép tắc thế này. Tử Tử thật sự rất tiếc a.

- Huynh bị sao vậy? - Phạm Tử Tử thấy Tử Tử lắc đầu rồi thở dài cũng không khỏi thắc mắc.

- Không có gì. Mà muội đang định đi đâu vậy? - Tử Tử hỏi.

- Muội định tham quan viên hoa một chút.

Phạm Tử Tử đáp, rồi như thấy bóng dáng của ai quen thuộc đang tiến tới, nàng cúi chào sư huynh rồi bỏ đi.

Quách Lưu Thần sáng dậy sớm dự sẽ qua thăm nàng, nhưng cứ hờ thấy mặt hẳn là nàng lại trốn. Chẳng lẽ lời nói của mấy đêm trước làm nàng ghét hẳn sao?

Phạm Tử Tử cắn cắn môi, không hiểu sao nàng lại bỏ chạy, hẳn ta có dám hại nàng vô cớ? Chỉ vì việc nàng từ chối làm Hoàng hậu sao?

Nàng thần thờ thả hồn theo gió, mắt hướng về phía xa xăm tựa như muốn thoát ra khỏi chốn cung nghiêm này.

Nàng lại thở dài, chợt ký ức nàng vang vọng lên hình ảnh đêm tối mịt mù, một mình nàng bước ra chiếc hồ ngấm trăng.

Phạm Tử Tử cảm thấy kì lạ, chắc chắn đó không phải là nàng mà là Phạm Tử Tử kia. Nàng ta khí chất cao quý, trang nhã, khuôn mặt vô cảm nhìn xuống đáy hồ.

Chợt Phạm Tử Tử cảm thấy có lực đẩy phía sau làm nàng té xuống. Vốn dĩ không biết bơi, nàng thoi thóp dưới nước. Người phụ nữ đó, đang cười, chính cô ta đã đẩy nàng.

Sau một hồi không duy trì được nữa, Phạm Tử Tử mất cảm giác, mặt nước như xa vời trước tầm tay nàng, nàng ngất đi.

Phạm Tử Tử giật mình, bỗng chân nàng vấp cái gì đó, nàng không muốn chết.

- A...

Một cánh tay rắn chắc vươn ra kéo nàng vào. Cả người của nàng như nằm trong lồng ngực ấm áp đó, Phạm Tử Tử bất giác đỏ mặt, nàng đẩy người đó ra, thẹn thùng cúi đầu xuống.

- Hừ, xem ra nàng rất muốn chết.

Lại giọng nói đó, Phạm Tử Tử định nói tiếng cảm ơn mà sao thấy khó nói quá. Quách Lưu Thần đứng sờ sờ trước mặt nàng, ánh mắt lạnh như băng quét qua mặt nàng.

- Sao lại là ngươi?

Quách Lưu Thần nhú mày, nàng nói vậy nghĩa là không muốn gặp hắn sao?

- Nàng nói vậy có nghĩa gì?

- Thôi bỏ đi, nói chuyện với người phí cả sức. - Phạm Tử Tử bĩu môi.

Quách Lưu Thần kéo nàng lại, người nàng như bị giam cầm trong vòng tay của hắn. Hắn đưa mặt sát gần nàng, Phạm Tử Tử cảm giác mặt mình nóng ran, cúi đầu xuống.

Quách Lưu Thần khẽ cười, xem ra nàng cũng biết xấu hổ, hắn đưa tay nâng mặt nàng lên, nhìn thẳng vào mắt nàng.

- Mấy ngày nay nàng trốn ta?

- ... - Phạm Tử Tử không biết trả lời thế nào, bặm chặt môi.

Thấy nàng không chịu nói, Quách Lưu Thần khẽ cười:

- Đừng hối hận.

Vừa dứt lời, Quách Lưu Thần cúi xuống, đáp xuống môi nàng. Phạm Tử Tử trừng mắt nhìn hắn.

Vốn định hôn nàng một tí để hù dọa nàng, nhưng đôi môi của nàng quá ngọt khiến hắn không cưỡng lại được. Càng hôn càng sâu.

Đến khi Phạm Tử Tử đã thở không được, Quách Lưu Thần luyến tiếc buông nàng ra. Phạm Tử Tử cần thở, nàng mệt nhọc dựa vào người hắn, lúc này nàng mới thấy không khí đáng giá biết bao.

- Ngươi... - Nàng khó khăn nói - Sao dám cướp nụ hôn đầu của ta?

Quách Lưu Thần nhếch môi cười rạng rỡ, nữ nhân này thật kì lạ, nói chuyện với Hoàng thượng như vậy mà vẫn không sợ sao?

- Đây cũng là nụ hôn đầu của ta, nàng và ta đã bị cướp cùng một lúc rồi.

Phạm Tử Tử lại bĩu môi, hoàn toàn quên mất mình đang ở trong vòng tay của hắn. Chợt nghĩ ra ý gì đó, nàng hỏi lớn:

- Chẳng lẽ người còn là xử nam?

Quách Lưu Thần lúng túng nhìn sang chỗ khác không trả lời. Lúc này Phạm Tử Tử mới được một dịp cười sáng khoái.

- Không tin được a. Người vẫn còn là xử nam sao? Ha ha...

Phạm Tử Tử cười không ngớt khiến mặt hấn đỏ lên, nàng bấu chặt áo hấn, mắt híp lại thành hình trăng lưỡi liềm, miệng nở nụ cười xinh xắn.

Quách Lưu Thần đột nhiên cũng cười theo. Không hiểu sao mỗi lần gặp nàng hấn lại có cảm giác muốn chiếm hữu, hấn muốn nàng là nữ nhân của hấn.

Quách Lưu Thần nhìn bàn tay trắng nõn nà của nàng đang đặt trên ngực hấn, không nhịn được muốn cắn một cái. Hấn vỗ vỗ lưng nàng:

- Được rồi, buông ta ra nào. Ta phải vào triều rồi.

Phạm Tử Tử đang vui vẻ bồng nhú mày:

- Ta giữ người lúc nào?

Nàng cúi xuống, thấy bàn tay tự tiện của mình đang nắm chặt lấy áo hấn, nàng lại đỏ mặt, liền đẩy hấn ra.

Quách Lưu Thần nhìn bộ dáng luống cuống của nàng không khỏi buồn cười, đưa tay vén lọn tóc rối của nàng, ôn nhu nói:

- Nàng nghỉ ngơi đi. Ta đi đây, chiều gặp.

Nói rồi hấn bước đi. Phạm Tử Tử vẫn chưa hết ngẩn ngơ, nàng nhìn những con cá đang bơi lượn dưới hồ, bỗng có cảm giác hạnh phúc dâng lên trong lòng. Khẽ mỉm cười, nàng bước về cung của mình.

5. Chương 05: Đánh Thức Nàng

Quách Lưu Thần trong cung làm sổ sách đến nửa đêm, nhưng tâm trí hấn đã bay đi đâu. Trong đầu chỉ còn hình bóng Phạm Tử Tử vui đùa.

Nhớ lại nụ hôn ban sáng, hấn bất giác mỉm cười, thì ra hôn người mình yêu là như vậy.

Quách Lưu Thần uể oải đứng dậy, công việc làm hấn bận rộn tối mắt không đến thăm nàng như lời hứa. Không biết Phạm Tử Tử có giận hay không?

- Thần nhi, vẫn chưa nghỉ sao?

- Hoàng Thái hậu, người cũng vậy?

Trước mặt là một người phụ nữ, tuy lớn tuổi nhưng bà vẫn còn giữ được vẻ quyến rũ của mình, bà cười:

- Phải, ta muốn hỏi con gái của Phạm tướng quân mà con thăm.

- Người đừng lo, nàng vẫn rất khỏe.

Hoàng Thái hậu gật đầu, chợt thấy ý cười trong mắt hấn, bà nghi hoặc hỏi:

- Đã tìm được vị nào ưng ý chưa?

- Có rồi...

- Ta muốn xem mặt. - Hoàng Thái hậu nghe thấy thế thì mừng rỡ ra mặt.

- Nhưng...

- Không nhưng nhị gì cả. Là ai?

- Vâng, nếu người muốn xem thì hãy đợi vài ngày nữa...

Quách Lưu Thần đến cung của Phạm Tử Tử thì mặt trời đã lên cao. Vậy mà hắn còn nghe tiếng nài nỉ của Ngọc Lam gọi nàng dậy.

Thấy Hoàng Thượng đến, Ngọc Lam lập tức làm lễ:

- Hoàng Thượng vạn t...

Quách Lưu Thần ra hiệu cho miễn lễ rồi bảo ra ngoài. Hắn tiến tới chiếc giường của Phạm Tử Tử, hết sức nhẹ nhàng nói:

- Tiểu Tử, giờ này mà nàng còn dám ngủ?

Không có tiếng trả lời. Quách Lưu Thần nói tiếp:

- Mau dậy.

Phạm Tử Tử hơi cựa quậy, nàng đáp:

- Cút đi, ta cần ngủ... - Giọng nàng nhỏ dần - Đêm qua tên Lưu Thần đó chui vào giấc mộng đẹp khiến ta không thể ngủ được, ta muốn ngủ bù.

Quách Lưu Thần nhếch môi, thì ra là mơ đến hắn sao? Hắn ngồi xuống bên góc giường, giật phăng chiếc chăn của nàng ra.

Phạm Tử Tử thấy ánh sáng lọt vào mắt không chịu được, khẽ nhú đôi lông mày thanh tú.

Quách Lưu Thần song vẫn thấy khuôn mặt nàng rất đẹp. Cánh mũi nhỏ xinh phập phồng theo từng hơi thở, đôi môi căng mọng khép hờ khiêu gợi, nhất là cặp má phúng phính kia khiến nàng trở nên thật dễ thương.

Phạm Tử Tử chép miệng. Hắn thấy hành động đó nhin không được hôn nàng một cái vào má.

Phạm Tử Tử vẫn chưa thức, Quách Lưu Thần có chút mất kiên nhẫn, hắn định gọi nàng thì cảm thấy không nên bởi bây giờ, thời cơ này rất hợp lí để hôn.

Hắn cúi xuống, nhưng lần này điểm hôn không phải là má mà là môi.

Hắn ngẫu nhiên hôn rồi cắn môi nàng khiến Phạm Tử Tử khó chịu cự mình nhưng lại bị bàn tay rắn chắc của hắn giữ lại.

Một hồi sau, Phạm Tử Tử đã chịu không nổi, nàng đưa tay đẩy hắn ra.

Quách Lưu Thần tuy vẫn chưa hôn đủ nhưng cũng luyến tiếc nhả ra. Ngắm nhìn cánh môi sưng mọng của nàng, hắn cảm thấy rất hài lòng.

Sự nghẹt thở làm tinh thần của Phạm Tử Tử tỉnh táo hơn, nàng trừng mắt, ngồi phốc dậy nhìn hắn:

- Người làm gì thế hả? Có biết ta sắp nghẹt thở không?

Quách Lưu Thần nhìn sự nổi giận của nàng cũng không nói gì, kéo nàng ôm vào lòng:

- Ai bảo nàng không dậy.

Phạm Tử Tử bị cơn buồn ngủ khổng chế, tâm tình cũng trở nên dịu hãn, nàng tựa vào người hắn, ngáp thật dài:

- Ta buồn ngủ lắm, không muốn dậy. - Nói rồi, nàng nhắm mắt lại.

- Không được, Hoàng Thái hậu gần đến rồi. - Quách Lưu Thần cương chiều nói.

- Hoàng Thái hậu là ai? - Phạm Tử Tử dụi dụi đầu vào lồng ngực hắn.

- Là...

Hắn chưa kịp trả lời, nàng liền chen vào:

- Là ai thì mặc kệ. Bây giờ ta muốn ngủ a... - Nói rồi, Phạm Tử Tử nhắm mắt lại.

Quách Lưu Thần thở dài, không hiểu sao mình lại phải gánh cục nợ này chứ?

Hắn nhéo nhẹ má nàng, làn da mát rượi của nàng khiến hắn như tê liệt. Quách Lưu Thần cúi xuống cắn nhẹ, cũng không có tác dụng gì.

Quách Lưu Thần chợt nảy ra một ý, hắn thổi nhẹ nhẹ vào tai nàng, thì thầm:

- Tiểu Tử, nàng không dậy là ta sẽ hôn...

Lập tức, mắt nàng mở ra, Phạm Tử Tử nghiêng răng lườm lườm hắn:

- Ta dậy rồi.

Quách Lưu Thần cười đắc ý, nhưng sao trong lòng cảm thấy buồn man mác, nàng không thích hôn hắn sao?

Phạm Tử Tử rửa mặt, tắm rửa, thay đồ, chải tóc... tất cả đều xong. Nàng bước ra như một bông hoa kiêu diễm giữa sớm mai.

Quách Lưu Thần trầm ngâm suy nghĩ, nếu Hoàng thái hậu không thích Phạm Tử Tử thì sao? Người sẽ cho hắn lấy một nữ nhân khác ư?...

Suy nghĩ mãi vẫn không để ý có người lén lút tới gần. Phạm Tử Tử đưa tay nhéo thật mạnh vào má hắn cho bỏ ghét khiến hắn la lên.

- Đáng đời người. - Nàng thè lưỡi làm mặt quỷ rồi hí hửng chạy ra vườn.

Phạm Tử Tử sáng khoái bước ra cửa, ngẩng nhìn xung quanh, thấy có hai lão già ngồi đánh cờ tướng. Bỗng hứng thú nổi lên, ngày xưa nàng cũng là một tay chơi cờ cao thủ, nàng từng đoạt giải quốc gia, bây giờ cũng muốn thử.

- Đây hai cụ, cho ta chơi với. - Phạm Tử Tử lanh chanh chạy ra.

Hai cụ già đó quay lại rồi ngạc nhiên:

- Phạm tiểu thư...

- Không cần làm lễ đâu, tránh ra cho ta chơi nữa.

Một người liền gạt đầu bước ra, nhường chỗ cho Phạm Tử Tử.

Quách Lưu Thần thấy lâu rồi Phạm Tử Tử vẫn chưa vào, hắn xót ruột bước ra. Thấy nàng cứ nhiên vui vẻ đánh cờ với lão làm vườn. Hắn chau mày tiến tới.

- A... Lại thắng rồi. - Nàng vỗ tay cười rạng rỡ.

- Phạm tiểu thư quả là lợi hại. Thần không thể so bì. - Lão già cười cười, tay vuốt vuốt râu.

Quách Lưu Thần thở dài, tính ham chơi của nàng lại nổi lên rồi. Làm sao giữ thể diện trước mặt Hoàng Thái hậu đây?

Lão già ngẩng đầu, thấy Hoàng Thượng uy nghiêm đứng đó, lão giật mình đứng dậy thi lễ:

- Hoàng Thượng vạn tuế, vạn vạn tuế.

- Được rồi. Lui ra.

Không khí trở nên im lặng hẳn, chỉ còn nghe tiếng chim hót. Phạm Tử Tử xụ mặt, hắn dám đuổi ông lão đi, làm sao nàng chơi cờ được?

Quách Lưu Thần nhìn khuôn mặt râu rĩ của nàng, đưa tay bế nàng lên.

- Á... Người làm gì vậy? - Phạm Tử Tử hét lên rồi giữ lấy áo hắn.

- Ngồi im, ta đưa nàng đến một nơi.

6. Chương 06: Bên Bờ Sông

Quách Lưu Thần đưa Phạm Tử Tử đến một hồ sen tĩnh lặng, hắt thả nàng xuống đất rồi tùy tiện ngồi xuống bên bờ.

Phạm Tử Tử ngậy ngốc nhìn hấn, song để ý cảnh kia rất đẹp liền ngấm mãi không chớp mắt.

Quách Lưu Thần kéo tay nàng ngồi xuống trên đùi hấn. Nàng cũng không phản ứng gì, bình thản dựa đầu vào vai hấn như hành động này đã quen thuộc lắm rồi.

- Tiểu Tử, thật ra nàng là ai?

Quách Lưu Thần đột nhiên hỏi khiến Phạm Tử Tử chợt dạ, nàng ngược lên:

- Có ý gì?

Quách Lưu Thần đưa mắt sang nhìn chỗ khác, hấn đáp:

- Nàng đừng giả vờ. Ta được nghe Phạm Tử Tử rất kiêu ngạo, lạnh lùng, bây giờ tận mắt thấy. Đây là lạnh lùng sao? Đường nhiên ta biết, nàng không phải là Phạm Tử Tử. Chỉ là không nói...

Phạm Tử Tử cắn môi, chợt oà lên khóc nức nở làm Quách Lưu Thần ngạc nhiên, hấn luống cuống vỗ nàng:

- Tiểu Tử, nín nào. Sao lại khóc chứ? Ta đùa thôi mà.

Nàng càng khóc to hơn, dúi đầu vào vai hấn, vai run run. Phạm Tử Tử rất sợ, nếu hấn biết đó không phải là nàng, liệu hấn có còn yêu thương nàng không hay sẽ xa lánh nàng?

Phạm Tử Tử ôm chặt lấy hấn, mắt nhắm lại nhưng nước vẫn tuôn rơi. Nàng khẽ nói:

- Nếu ta không phải là Phạm Tử Tử thật thì sao?

Quách Lưu Thần im lặng một chút, hấn đáp:

- Ta sẽ bỏ Phạm Tử Tử thật để tìm nàng.

Phạm Tử Tử xúc động nhìn hấn, song lại ôm chặt hấn hơn. Nàng áp mặt vào ngực hấn ngửi mùi hương nam tính làm cho nàng có cảm giác an toàn.

Quách Lưu Thần đưa tay vuốt tóc nàng, song lại cúi xuống đáp vào môi nàng. Hấn giữ chặt lấy đầu nàng sợ nàng phản kháng, ngờ đâu Phạm Tử Tử lại càng ôm chặt hấn hơn, hoà vào nụ hôn nồng nàn của hấn.

Phạm Tử Tử muốn dứt ra nhưng Quách Lưu Thần vẫn không tha cho nàng, quyết ôm cứng nàng. Phạm Tử Tử tức giận trợn mắt, rồi nảy ra một ý, cắn hấn một phát. Quách Lưu Thần “a” một tiếng rồi nhả môi nàng ra.

- Nàng... - Quách Lưu Thần chau mày.

- Ai bảo người hôn ta suýt nghẹt thở, đã lần thứ hai rồi đấy! - Phạm Tử Tử chu môi.

Quách Lưu Thần phì cười, nhéo má nàng một cái rồi hấn nói:

- Nàng xem, ở kia có một bông hoa sen rất đẹp.

Phạm Tử Tử theo tay hấn nhìn ra, thấy ở gần bờ có một bông sen đang nở rộ, màu hồng trông rất bắt mắt. Nàng bị vẻ đẹp của nó mê hoặc, đứng dậy tiến tới.

Nàng vươn tay hái nó, vì ở xa bờ nên rất khó hái. Phạm Tử Tử một tay vịn vào cây, tay kia với với ra, cứ như vậy nửa người gần hồ, nửa người bám vào cây.

Quách Lưu Thần nhíu mày, nàng nhanh chóng đứng dậy:

- Tử nhi, rất nguy hiểm.

- Ta không sao. Gần hái được rồi. - Phạm Tử Tử khó nhọc nói.

Phạm Tử Tử cố vươn thêm một chút nữa, đến lúc chạm tới bông hoa, nàng vui vẻ hô lên một tiếng:

- Được rồi. - Nàng quên cả mình đang ở gần sông. Nói xong lại trượt chân té. Quách Lưu Thần hốt hoảng nhảy xuống ôm nàng.

Cả hai vào bờ an toàn, Phạm Tử Tử ho sặc sụa, nàng thở hổn hển dựa vào vai hắn. Quách Lưu Thần tức giận quát:

- Ta đã bảo rất nguy hiểm, sao nàng vẫn cứ đầu?

Phạm Tử Tử giật mình nhìn hắn. Tính nàng vốn đã trẻ con, thích người khác nuông chiều mình, lại bị Quách Lưu Thần la mắng như vậy không chịu được liền nước mắt thi nhau rơi.

- Oa... Hức... Huhu... Sao lại mắng ta chứ...

Quách Lưu Thần chột mềm lòng xuống, vỗ vỗ lưng nàng.

- Ta xin lỗi mà... Huhu... Ta sẽ không làm vậy nữa đâu. Người đừng mắng ta nữa... Hức...

Nghe kiểu xin lỗi “độc nhất vô nhị” của nàng, Quách Lưu Thần tâm tình vui vẻ hẳn lên, đưa tay chùi nước mắt nàng đi, khẽ cười:

- Được rồi. Tử nhi ngoan, ngoan, ta không mắng nữa.

Phạm Tử Tử nghe vậy mới dám rút vào lòng hắn, bộ áo ướt dính sát vào người khiến nàng cảm thấy khó chịu khê cựa quậy.

- Sao vậy? - Quách Lưu Thần hỏi.

Phạm Tử Tử chỉ xuống áo của hắn. Lúc này hắn mới hiểu, liền cởi áo ra vắt lên một cành cây, ôm nàng vào.

Phạm Tử Tử thản nhiên nhìn hắn, nàng đã quen với những cơ thể trần trụi như vậy rồi. Bởi vì là một bác sĩ, nên đã thấy bao nhiêu người, già trẻ lẫn lộn.

Đến xế chiều, mặt trời đã lên cao, Phạm Tử Tử chơi chán chường, quần áo cũng đã khô. Nàng nhướn người hôn vào má hắn.

- Người không về triều sao?

Quách Lưu Thần gian tà quay qua khiến nụ hôn nàng bị lệch sang môi hắn. Hắn lợi dụng thời cơ tiếp tục hôn nàng.

Đến khi Phạm Tử Tử quấy đạp hắn mới buông ra, vuốt vuốt ngực cho nàng, Quách Lưu Thần đáp:

- Ta muốn ở với nàng một chút.

Phạm Tử Tử gật đầu, nàng đột nhiên thấy cái gì đó, hét toáng lên:

- Đó không phải là một con rùa sao?

Quách Lưu Thần nghiêng đầu.

- Nàng muốn nó à?

- Ừm. - Phạm Tử Tử gật gật đầu.

Quách Lưu Thần nhếch môi, đến gần tiếp cận nó. Chẳng bao lâu đem được con rùa nhỏ về cho nàng. Phạm Tử Tử vui mừng nhận lấy, hứng thú nói:

- Sao mai của nó lại có màu xanh vàng nhỉ?

Quách Lưu Thần đứng gần nàng, cũng chăm chú nhìn. Chiều cao làm hai người cân lệch, Phạm Tử Tử cao chỉ mét sáu mươi hai, trong khi đó Quách Lưu Thần lại một mét tám mươi.

- Con rùa này bị thương rồi. Chắc là mồm đá phía dưới sông cửa vào chân nó.

Phạm Tử Tử gật gù, nàng đặt nó trên lòng bàn tay hần rồi tìm kiếm xung quanh.

- Người ở đây chờ ta, tuyệt đối không cho con rùa bỏ chạy.

Quách Lưu Thần đáp một tiếng.

Phạm Tử Tử liền chạy vụt đi. Chốc sau trở lại với một đồng lá trên tay. Quách Lưu Thần chau mày:

- Nàng định làm gì vậy?

- Chỉ là chữa trị cho nó thôi. - Phạm Tử Tử cười hì hì, lấy một ít lá bỏ vào miệng nhai nhai rồi nhả ra, đắp vào chân nó.

Xong xuôi, nàng nói:

- Vài ngày nữa nó sẽ khoẻ thôi.

Quách Lưu Thần hí mắt thành một đường dài, hần nãy giờ quan sát nàng. Dù là lúc nhỏ hần có học qua một vài y thuật nhưng chưa thấy cách nào lạ như vậy. Quách Lưu Thần hỏi:

- Nàng chắc chứ?

- Ừm. Bây giờ chúng ta về thôi. - Nàng bế con rùa trên tay.

Quách Lưu Thần gật đầu rồi cùng nàng trở lại cung, còn hần về triều. Trước khi đi hai người còn hôn tạm biệt nhau.

7. Chương 07: Yêu Là Đau Khổ

Phạm Tử Tử sau hôm đó liền bị cảm lạnh, suốt ngày ru rú trong phòng không dám ra ngoài. Nàng ho sặc sụa, sắc mặt cũng không tốt là mấy.

Quách Lưu Thần bận việc triều cũng ít đến thăm nàng, hần chốc chốc sốt ruột cho người đến thăm nàng và kết quả lần nào cũng là: Nàng rất khoẻ.

Phạm Tử Tử vốn đầu khoẻ nổi gì, suốt ngày nhiệt độ cơ thể cứ tăng dần rồi đột ngột giảm đi đến bất ngờ khiến cho đám Thái y vô cùng hoảng sợ không biết đây là bệnh gì.

Phạm Tử Tử thân là một bác sĩ có tiếng mà lại nằm vật vã không giúp gì được cho mình khiến nàng cảm thấy khó chịu.

- Ra ngoài hết cho ta...

Lập tức bọn Thái y liền bị Phạm Tử Tử đá văng ra ngoài, nàng hừ mạnh, ta đây là bác sĩ, không cần người nào giúp cả.

Nàng nhanh chóng trốn ra khỏi cung, thay bộ đồ nô tì rồi chạy đi. Không khí ở ngoài mát mẻ thế này mà Ngọc Lam lại không cho nàng ra ngoài, đúng là muốn bức chết người mà.

Phạm Tử Tử lách vào một bức tường, chờ người đi hết rồi mới chạy vào cung.

Đây là lần đầu tiên nàng thấy cung điện thật sự, xung quanh trang trí lộng lẫy, ở giữa đại sảnh có một chiếc ghế màu vàng mạ. Phạm Tử Tử hứng thú nhìn nó, thì ra đây là ngai vàng trong cổ tích sao?

- Người là ai?

Phạm Tử Tử giật mình quay qua, phát hiện thấy một lão bà đang ngồi nhìn nàng, nhìn thân thể quý phái như vậy, chắc là không phải dạng vừa rồi.

- Dám tùy tiện vào đây?

Phạm Tử Tử không trả lời, nàng nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của bà ta rồi thốt lên:

- Mắt bà đẹp quá!

Người phụ nữ bỗng chau mày ngạc nhiên, bà ta hơi mỉm cười:

- Ai cũng nói vậy cả.

Phạm Tử Tử mạnh dạn tiến tới, thấy bà đang chơi cờ tướng một mình, nàng sáng mắt bảo:

- Cho cháu chơi nữa.

Bà ngạc nhiên nhìn nàng. Thời này các vị cô nương thường không biết chơi cờ. Lẽ nào nàng ta biết?

- Nào, ngồi xuống, chơi với ta một ván.

- Được, cháu không khách sáo a.

Quách Lưu Thần đã làm xong việc triều, vốn định ghé thăm bệnh tình của Phạm Tử Tử, nàng lại không chịu chữa trị, biết tin nàng trốn ra ngoài nay lại càng tức giận dữ hơn. Hắn cho quân tìm kiếm nàng khắp nơi vẫn không thấy.

Mang tâm trạng không tốt về cung nghỉ ngơi, bỗng nghe tiếng nói quen thuộc:

- Chiếu tướng. Cháu thắng rồi.

- Giỏi lắm!

Hắn ngạc nhiên bước vào, song cảnh tượng trước mặt là Hoàng Thái hậu đang hăng say chơi cờ, đối diện là Phạm Tử Tử vén tay áo đặt con vua ra. Hắn gầm lên:

- Phạm Tử Tử.

Nàng giật mình đánh rơi con cờ trong tay, cả Hoàng Thái hậu cũng kinh ngạc ngược lên.

- Thần nhi, ngươi làm sao vậy?

Quách Lưu Thần không trả lời, ánh mắt hắn lên tia sát khí nhìn nàng. Trong khi hắn cực khổ tìm kiếm nàng mà nàng lại thong dong ngồi ở đây đánh cờ sao? Thật không thể tha thứ.

Hắn bước đến, nắm tay nàng kéo đứng lên, mắt nhìn chăm chăm vào nàng.

- Ha... Ha... Lưu Thần. Ngươi sao thế? - Phạm Tử Tử khẽ nuốt một ngụm nước bọt.

Quách Lưu Thần không nói gì, ánh mắt lướt qua từng đường nét trên khuôn mặt nàng, thấy Phạm Tử Tử như đang run sợ, hắn nhẹ nhõm một chút.

Hoàng Thái hậu thấy thế hơi mỉm cười rồi lắc đầu, lui về cung của mình nghỉ ngơi nhường lại không gian cho hai người.

- Hơ, đau ta... Buông tay... - Phạm Tử Tử nói, khoé mắt hơn ươn ướt.

Quách Lưu Thần thả lỏng tay ra, nhưng lại vòng ra sau ôm lấy nàng, đáp xuống hôn môi nàng ngấu nghiến.

Phạm Tử Tử trợn mắt ngạc nhiên, nàng vùng vẫy nhưng càng bị hắn giữ chặt hơn. Hắn vịn chặt đầu nàng, còn nàng lại đẩy lồng ngực hắn ra.

Hai người hôn nhau cho đến khi Phạm Tử Tử không thở nổi hắn mới buông ra. Phạm Tử Tử xém chút nữa đã ngã xuống nếu không có bàn tay của Quách Lưu Thần giữ lấy eo nàng, Phạm Tử Tử thở hổn hển, mắt lờm lờm hắn. Quách Lưu Thần bế nàng ngồi xuống ghế, vuốt vuốt ngực cho nàng.

- Ngươi làm cái trò khỉ gì thế? - Nàng tức giận hỏi.

Quách Lưu Thần nhàn nhã rót chén trà rồi uống một ngụm, sảng khoái vì đã hôn được nữ nhân của mình. Hắn hỏi:

- Mấy hôm nay ta không đến thăm nàng, có nhớ ta không?

Phạm Tử Tử bình tĩnh lại, ngẫm nghĩ. Trong lòng cũng có chút nhớ nhung nhưng vì lòng tự ái của mình không nói ra mà chỉ lắc lắc đầu.

Quách Lưu Thần chau mày, tối sầm mặt, hấn giữ chặt cầm nàng, gần từng chữ:

- Không nhớ sao?

- ... - Phạm Tử Tử kinh ngạc, định đẩy tay hấn ra nhưng hấn lại còn giữ chặt hơn cầm nàng khiến nàng đau nhức nhối.

- Ta hỏi không nhớ sao?

Nàng sợ hãi đành gật đầu, tay Quách Lưu Thần càng siết chặt hơn, Phạm Tử Tử cắn môi, không chịu được liền bật khóc nức nở.

Nhận ra mình có phần quá đáng, Quách Lưu Thần buông tay ra, thấy ở cầm nàng có một dấu tay đỏ lừ, hấn đau lòng gờ tay vuốt tóc nàng nhưng lại bị nàng né tránh.

Phạm Tử Tử nhìn hấn, ánh mắt toát lên tia tức giận và đau lòng, nàng đứng dậy bỏ chạy ra khỏi cung.

Phạm Tử Tử trở về liền chạy vào phòng khoá chốt khóc nức nở, nàng đặt tay lên ngực, nơi đó sao đau như vậy? Bây giờ nàng mới biết, mình đã dần dần yêu hấn rồi sao? Phạm Tử Tử coi tiểu thuyết nhiều lần, thì ra mới biết yêu là đau khổ như vậy.

8. Chương 08: Giận Không Biết Nguyên Nhân

Phạm Tử Tử từ ngày đó không thèm đi đến hoàng cung chơi nữa, suốt ngày rú trong nhà, thỉnh thoảng có đặt chân ra vườn.

Nàng trầm ngâm, tại sao hôm đó hấn ta lại hành xử kỳ quặc như vậy, là nổi giận sao? Nhưng nàng có làm gì cho hấn phạt lòng chứ?

Càng nghĩ càng rối, nàng quyết định hôm nay phải đi dạo một vòng Ngự Lâm Viên.

Khung cảnh ở đây thật đẹp, hoa muôn vàn màu sắc thi nhau nở rộ, gió thỉnh thoảng thổi qua làm chúng lay động, nàng thích thú ngắm một cảnh phong lan đưa lên ngửi, đúng là rất thơm.

- Đã dậy sớm như vậy sao?

Nghe giọng nói quen thuộc từ huynh nàng, Phạm Tử Tử quay sang:

- Phải, muội muốn hít thở không khí trong lành một chút.

Bấy giờ mới phát hiện đứng sau Tử Tử là một chàng trai tướng mạo sáng sủa, vành đen thắt ngang lưng gợi lên cảm giác dũng mãnh, người đó đưa ánh mắt ôn hoà nhìn nàng.

Thấy Phạm Tử Tử nhìn chằm chằm người kế mình, Tử Tử mỉm cười, hắng giọng:

- Đây là Hoàng Thái tử Quách Thiên Lãm, đồng thời cũng là huynh đệ kết giao của ta.

Phạm Tử Tử gật đầu rồi cúi đầu cúi đầu, nàng ngẫm nghĩ. Nếu đây là Thái Tử thì đúng là anh của Quách Lưu Thần.

Do Thiên Lãm là con thứ nhất của Hoàng thượng do Thứ phi sinh nên rất được ưu ái làm Thái tử, song Hoàng hậu lại hạ sinh một tiểu tử, đó là Quách Lưu Thần. Cho nên, Quách Lưu Thần là vua, còn anh trai vẫn là hoàng tử của một nước, có điều địa vị hơn hấn vì là anh của vua.

Phạm Tử Tử lắc đầu thờ dãi, đúng là rắc rối.

Thiên Lãm tiến lên, thấy cảnh phong lan nàng cầm trên tay, gã ngâm nga:

- Bất thị ái phong trần

Tự bị tiền duyên ngộ

Hoa lạc hoa khai tự hữu thì

Tổng lại đông quân chủ. (*)

[*Chú thích: Trích bài Từ Theo Diệu

Dịch nghĩa:

Chẳng phải thích cuộc sống phong trần(1)

Tựa như bị lỗi lầm tiền kiếp

Hoa rơi, hoa nở tự có thời

Đều do chúa xuân làm chủ.(2)

(1) Phong trần (gió bụi): Người xưa gọi cuộc sống của kỹ nữ là kiếp phong trần.

(2) Hai câu này ý nói rằng mình bị phụ thuộc vào sự an bài của người khác, không được tự chủ, đồng thời cũng hàm ý mong vị quan mới phán quyết công bằng cho nỗi oan của nàng.]

Phạm Tử Từ nàng không ngu ngốc đến nỗi không nhận ra được ý tứ bên trong bài thơ, nàng đen mặt, đứng vùng dậy, la hét:

- Ai cho người nói ta là kỹ nữ?

Thiên Lãm hơi kinh ngạc, hần ôn nhu nói như chưa hề có chuyện xảy ra:

- Ý ta muốn nói về đẹp của cô như những nàng kỹ nữ ở lầu xanh.

Phạm Tử Từ vẫn chưa hết giận:

- Dám so sánh sắc đẹp của bốn cô nương với đám phụ nữ đó sao? Người không muốn sống nữa à? - Nói rồi, nàng hùng hổ vén tay áo lên, mặt nóng phừng phừng tức giận.

- Tử nhi muội, đây là Thái tử, không phải là người muội có thể động vào. - Tử Từ thấy tình hình nguy hiểm liền xông ra cản.

- Mặc kệ hần, hần dám sỉ nhục muội. - Phạm Tử Từ dẩu môi, song quay qua lườm hần toé lửa.

Thiên Lãm mỉm cười, lắc đầu khó hiểu. Đây là cô em gái lạnh lùng, kiêu ngạo và quy tắc mà Tử Từ nói sao? Chắc chắn là không phải rồi, nàng ta hung dữ như vậy, còn gã nghe Mẫu hậu nói người nàng toát ra khí chất trang nhã, đây là trang nhã sao?

Phạm Tử Từ thấy gã cười liền nóng mặt, gã là đang trêu cười nàng sao? Nàng quay sang Tử Từ, vẻ mặt cảnh báo, song quay đi không chào hỏi ai.

Tử Từ thở dài thườn thượt, Thiên Lãm vỗ vỗ vai bằng hữu, nói:

- Đây là cô em gái quý phái mà huynh nói sao? Ta thấy chẳng giống gì cả.

Tử Từ đồng tình:

- Từ bữa nó té xuống hồ tính tình cũng thay đổi hẳn ra. Chắc là do lực va chạm quá mạnh nên bị mất trí nhớ.

Quách Lưu Thần từ bữa xảy ra gây gổ với nàng liền tức giận quăng hết những sổ sách có trên bàn, mặt hần u ám như mây đen. Mấy ngày liền không ăn cơm, người hần gầy rộc đi hẳn. Hần chưa thấy người phụ nữ nào dám to gan như vậy, thật là nàng không sợ chết sao?

Quách Lưu Thần gọi Thái giám vào đi điều tra tình hình bên cung Phạm Tử Từ, chiều liền nhận được một tin:

“Phạm Tử Tử ít ra ngoài, suốt ngày ở trong Bằng Ân cung (nơi nàng ở), không thì đi dạo quanh vườn.”

Quách Lưu Thần ngây người, nàng thường rất năng động thì cư nhiên sao lại rất ít ra ngoài, chẳng lẽ là tại hấn sao?

Nghĩ đến đây, hình ảnh mấy hôm trước ủa về đầu hấn, Quách Lưu Thần trầm ngâm, đúng là lúc đó hấn có quá đáng thật. Quyết ngày mai sẽ đi xin lỗi nàng, nhưng hấn lại thấy lòng tự trọng của mình dường như bị hạ thấp bởi một nữ nhân, không đành lòng chút nào.

Nhưng hấn nếu không xin lỗi, nàng sẽ xin lỗi sao? Nàng vốn là người bướng bỉnh, cứng đầu, đến chết vẫn không chịu khuất phục dưới người khác, điều này Tử Tử đã kể cho hấn nghe. Quách Lưu Thần đang nghĩ cách cho “thuận buồm xuôi gió” thì nghe tiếng giày cộp cộp, hấn ngược lên.

- Hoàng Thái hậu.

Bà gật đầu, rồi cười:

- Đang nghĩ gì vậy?

- Không có gì, trầm chỉ đang suy nghĩ chút chuyện vặt thôi. - Quách Lưu Thần đáp.

Hoàng Thái hậu tinh mắt, dù hấn trả lời vậy nhưng bà đã biết nguyên nhân, liền bảo:

- Tử nhi thật sự rất giận phải không?

Hấn ngây người nhìn bà rồi gật đầu.

Hoàng Thái hậu thở dài, tìm một chiếc ghế ngồi xuống, tự rót cho mình tách trà, nhâm nhi một lúc bà cười:

- Thật ra chuyện này hai đứa đều có lỗi. Người thực nóng tính đã làm kinh sợ tới Tử Tử, còn nó, thì quá ham chơi, chưa trưởng thành bao nhiêu, người khác lo cho cũng phải.

Ngừng một lát, nhìn biểu hiện của Quách Lưu Thần, bà nói tiếp:

- Người còn thần thờ gì nữa, mau tìm cách làm Tử Tử hạ hỏa đi. Ta chỉ chấp nhận Tử Tử làm cháu dâu thôi đấy, bằng không thì đừng nhìn mặt ta nữa.

Trông bộ dáng Hoàng Thái hậu nghiêm túc thế kia, Quách Lưu Thần liền gật đầu, đáp một tiếng rồi bước ra ngoài.

Còn Hoàng Thái hậu ở trong, bà lắc đầu mỉm cười. Tuổi trẻ nóng nảy, bồng bột thế đấy! Ngày xưa ông của Quách Lưu Thần cũng thường làm bà giận, nhưng cái miệng ngọt như mật của ông khiến bà không thể nào giận được.

Nhớ lại kỷ niệm xưa, Hoàng Thái hậu bật cười rồi nhớ đến Phạm Tử Tử, nàng ta tuy nghịch ngợm, trẻ con nhưng khí chất nho nhã vẫn ẩn sâu bên trong, một ngày nào đó sẽ giúp ích cho Quách Lưu Thần. Lại thấy nàng ta có phần giống với bà lúc xưa, càng ngày càng yêu mến nàng hơn.

Trưa.

Phạm Tử Tử dùng bữa xong nổi hứng muốn ăn trái cây, lại chỉ ra cây ổi trước sân, đòi đám thị vệ hái bằng được.

- Haiz... Sao các người lại vô dụng thế này? Tránh ra, để ta trèo. - Nàng vỗ vỗ ngực ra oai, song vén tay áo lên.

Đám nô tỳ hốt hoảng, vội quỳ xuống:

- Tiểu thư, xin người đừng nóng nảy, để chúng thần bảo người hái. Tiểu thư đừng trèo lên, Hoàng thượng mà thấy thì tội nghiệp chúng thần.

Bấy lâu nay thấy Hoàng thượng thương lui tới, đâm ra hiểu rằng Hoàng thượng rất sủng nàng, sợ nếu để nàng bị trầy hay xước một miếng da, e rằng sẽ không yên ổn.

- Kệ các người, ta vẫn trèo.

Phạm Tử Tử bấu môi, một chân đặt lên thân cây, tay kia bám chắc lấy cành trên cao.

Chẳng mấy chốc đã leo lên được cây ổi, nàng khoái chí cười cười:

- Các người đã thấy tài năng của bốn cô nương chưa?

Đám nô tỳ thở phào nhẹ nhõm.

Phạm Tử Tử với tay, hái một trái ổi đưa vào miệng cắn:

- Ừm... Rất ngọt, Ngọc Lam, người hứng nhé!

Nàng nói rồi hái thêm nhiều quả nữa, ném xuống cho cung nữ và thị vệ hồi hả nhặt. Trong Băng Ân cung xảy ra một trận huyên náo, mặc cho bọn người ở dưới la hét, nàng vẫn cứ hái, lại còn hạ lệnh:

- Nếu các người bỏ trái nào ta sẽ phạt mỗi người các người một lượng vàng.

Đám nô tỳ sợ hãi dạ vâng, tay chân luống cuống nhặt ổi lên.

9. Chương 09: Trốn Ra Ngoài

Phạm Tử Tử thấy đến khi chiếc rổ đã đầy, nàng vui vẻ vỗ vỗ tay:

- Xong rồi, mau trắng ra cho ta xuống.

Đám nô tỳ vâng vâng dạ dạ rồi lui ra, hồi hộp xem nàng nhảy xuống.

Phạm Tử Tử hừ mũi:

- Đừng xem thường ta, ta đã từng treo cây lúc nhỏ rất nhiều lần rồi.

Nàng bán vào cành cây, chân thông xuống tìm chỗ cố định, bỗng cành cây nàng đang vịn kêu rắc một cái làm nàng giật cả mình, Phạm Tử Tử hét lên, người ngã ngửa ra sau.

Phạm Tử Tử nhắm chặt mắt, sao không thấy đau nhỉ? Hay là bàn đã xuyên không lần nữa rồi?

Nàng từ từ hé mắt, khuôn mặt cương nghị của Quách Lưu Thần ngay trước mặt khiến nàng ngẩn ra, bây giờ nàng mới để ý thì ra hấn lại đẹp như vậy.

Quách Lưu Thần hắng giọng:

- Các người muốn hại chết người sao?

Đám nô tỳ tái mặt, vội dập đầu xuống đất:

- Hoàng Thượng tha tội, tiểu thư không cho chúng thần động tay vào, chúng thần không dám.

Quách Lưu Thần khẽ liếc nàng, thấy Phạm Tử Tử vẫn còn ngẩn ra nhìn hấn, khuôn mặt lấm tấm mồ hôi, sao hấn không đau lòng được chứ?

Giây phút nàng té từ trên cây xuống, hấn cảm thấy như có cái gì đó đè nặng trong lòng, nếu hấn không tới kịp, e là nàng đã bị ngã xuống, toàn thân sẽ có vết thương không nhẹ.

- Được, mỗi người năm mươi trượng.

Họ tái mặt, Phạm Tử Tử thấy thế vội can ngăn:

- Chuyện này không liên quan tới họ, là tự ta trèo lên, việc ngã cũng là ngoài chủ ý.

Thấy nàng van xin cho đám nô tỳ không đáng, Quách Lưu Thần hơi mềm lòng, hấn phẩy tay bảo họ lui ra.

Quách Lưu Thần liền nhanh chóng bế nàng vào phòng, nhẹ nhàng đặt nàng ngồi xuống giường, ôn nhu vuốt tóc nàng.

Phạm Tử Tử nhìn hần, rồi liếc mắt sang chỗ khác.

- Tiểu Tử, đừng giận ta nữa.

Nàng cắn môi không nói, tính nàng dễ chịu, xin lỗi một chút là xong, mà bây giờ lại bị hần chiều đến như vậy, càng cậy thế ăn hiếp hần.

- Tiểu Tử... - Quách Lưu Thần tỳ cầm lên vai nàng, hần khẽ phả hơi thở mát lạnh vào tai nàng.

Phạm Tử Tử rùng mình, toàn thân nàng mềm nhũn đẩy hần ra nhưng càng bị giữ chặt hơn.

- Tử Tử...

Quách Lưu Thần thấy nàng không phản ứng, liền xoay mặt nàng đặt môi xuống.

Phạm Tử Tử bị hôn bất ngờ không biết định hình làm sao, nàng vùng vẫy muốn thoát ra khỏi vòng tay rắn chắc đó, Quách Lưu Thần không buông tha, càng hôn nàng sâu hơn.

- Buông ta... - Phạm Tử Tử hụt hơi, nàng thật muốn cắn đứt lưỡi nam nhân này a.

Hồi lâu, hơi thở của nàng đã yếu, hần luyện tiếc rời khỏi môi nàng, tay vẫn giữ chặt lấy vùng eo thon thả của nàng.

- Người... người muốn ám sát ta sao? - Phạm Tử Tử hết hơi đành dựa vào lồng ngực hần, tay muốn nâng lên cào xé mặt hần.

Quách Lưu Thần ôn nhu mỉm cười, tay vỗ vỗ lưng nàng:

- Hết giận ta chưa?

Phạm Tử Tử chợt nhớ tới vấn đề đó, nàng bật dậy, lạnh lùng liếc hần:

- Hoàng Thượng thứ lỗi, hôm nay ta hơi mệt, không tiếp người được. - Nàng đứng im nhìn sâu vào mắt hần không hề né tránh, Quách Lưu Thần cảm thấy như đây không phải là nàng, nàng luôn ngây ngốc khi nhìn hần, bây giờ lại can đảm liếc hần như vậy, cơ bản là vẫn không quen.

- Hoàng Thượng, mời người đi cho.

Quách Lưu Thần không nói, đứng dậy bước ra ngoài, ngoài mặt lạnh lùng như vậy nhưng trong tim hần cứ như bị bóp nát, hần đau lòng định quay lưng lại nhưng thôi, khẽ bốn với Ngọc Lam:

- Người chăm sóc tiểu thư cho tốt.

- Nô tỳ đã biết, Hoàng Thượng yên tâm.

Sau khi Quách Lưu Thần đi, tâm tình của nàng là không tốt, không hiểu sao lúc đó nàng lại hành xử như vậy, đáng lẽ là đã chạy tới ôm hần rồi, giống như có sức mạnh nào giữ nàng.

Phạm Tử Tử ngẫm nghĩ, ở trong cung mãi cũng chán, nàng dự định sẽ trốn ra ngoài một chuyến, mà nàng đã đọc trong tiểu thuyết, thường thì muốn trốn ra phải dẫn theo một nô tỳ để đảm bảo an toàn cho chính mình, nhưng Phạm Tử Tử quyết định sẽ không mang theo Ngọc Lam, nàng ta lâu rồi chưa được nghỉ ngơi vì những trò quây phá của nàng, Phạm Tử Tử nghĩ Ngọc Lam nên ở lại cung thì hơn.

Phạm Tử Tử gọi Ngọc Lam vào, bàn kế hoạch trốn ra ngoài với nàng.

Ngọc Lam sau khi nghe xong hốt hoảng quỳ xuống:

- Tiểu thư, người đừng đại đột, bên ngoài kinh thành rất nguy hiểm.

- Ngọc Lam, ta quyết rồi, người xin vô ích thôi.

Ngọc Lam cũng chẳng dám cãi nàng, lặng lẽ theo nàng bàn bạc.

Theo kế hoạch thì Ngọc Lam sẽ giả thành Phạm Tử Tử, phòng thủ khi có người đến nàng còn thoát được. Ngọc Lam lo sợ lắc đầu từ chối, Phạm Tử Tử khuyên nhủ:

- Đừng lo, ta bảo đảm sẽ không ai biết đâu, huống hồ gì tướng mạo người giống ta như vậy, chắc chắn sẽ không ai nhận ra.

- Nhưng...

- Không nhưng nhị gì nữa, mau giúp ta chuẩn bị.

Ngọc Lam trong lòng lo sợ nhưng cũng nơm nớp làm theo. Phạm Tử Tử hài lòng nhìn bộ dạng mới của mình trong gương.

Làn da trắng như nhọc đã bị nàng trét tro len làm chật đen và có phần hơi bẩn, tóc búi lên cao, cài một chiếc trâm bình thường để tránh bị phát hiện, nàng thay bộ sao nông dân thường ra, cả người hoàn toàn biến thành một cục than đen thui.

Nghĩ đến đây, nàng tâm đắc tự khen, đúng là trình độ giả trang của nàng vẫn còn cao.

Nhớ năm nào trốn tiết, nàng cũng phải giả thành cô lao công vờ đi đổ rác, nàng nhớ tới bộ dạng lúc đó không nhịn được phì cười một trận sảng khoái, không ngờ đến thời đại này nàng cũng phải áp dụng phương pháp đó.

10. Chương 10: Bị Bắt Làm Kỹ Nữ

Phạm Tử Tử trốn ra ngoài, nàng cẩn thận nhìn xung quanh rồi hí hửng cười, làm sao nàng biết được sau lưng là hai bóng người cao to, một người khuôn mặt tuần tú mang theo nụ cười ôn nhu:

- Nàng dám trốn khỏi kinh thành mà chưa có sự cho phép của ta, được, đúng là nữ nhân của trẫm phải đặc biệt như vậy.

Mạn Vũ lo lắng nhìn chủ nhân của mình, rồi khẽ hỏi:

- Hoàng Thượng, liệu tiểu thư sẽ biết không? Sao không bắt trực tiếp?

Quách Lưu Thần phẩy phẩy tay:

- Không đâu, nàng ta tuy có bề ngoài nóng tính nhưng thực chất rất ngốc nghếch.

Mạn Vũ thở dài, hẳn ta đã kiên quyết thì khó có ai có thể chống đối, huống hồ gì phụ thân và mẫu thân hẳn mất sớm, không tàn bạo, độc ác đã là may lắm rồi.

Đang suy nghĩ, Quách Lưu Thần bỗng nói:

- Còn nữa, từ giờ đừng gọi nàng là tiểu thư, gọi là Hoàng hậu.

Mạn Vũ kinh ngạc nhìn hắn, thì ra đây là người mà hắn đã chọn sao? Thật thú vị!

Phạm Tử Tử đi phía trước vẫn không biết mình bị theo dõi, từng hành động, cái nhíu mày, chép chép miệng đều không qua khỏi mắt hắn.

Nàng vươn vai, cười to:

- Đúng là ra khỏi hoàng cung thật thoải mái a. Không bị tên kia ăn hiếp nữa.

Ai đó nghe khoé môi giật giật, Mạn Vũ lo sợ nhìn hắn, không ngờ hắn có thể bình tĩnh như vậy. Mạn Vũ đâu biết, trong lòng Quách Lưu Thần đã định, về cung nhất định sẽ xử “đẹp” nàng.

Chẳng mấy chốc đã tới chợ, Phạm Tử Tử vui mừng nhìn xung quanh, cuối cùng mình cũng được tự do. Nàng ngẩn ra cười ngây ngốc, Quách Lưu Thần thấy cảnh đó không khỏi bật cười, hắn liếc sang Mạn Vũ bảo:

- Mau thực hiện kế hoạch đã bàn.

- Thần tuân lệnh.

Phốc một cái, Mạn Vũ biến mất, còn Quách Lưu Thần thì ngồi trong một quán chè, vừa nhâm nhi nước vừa xem kịch hay sắp diễn ra.

- Đây cô nương...

Ai đó chạm vai Phạm Tử Tử, nàng quay lại.

- Cô đi một mình à? Có cần đi theo bọn ta không, đủ bao ăn bao ngủ.

Nàng ngơ ngác:

- Đi đâu?

- Lầu xanh.

Phạm Tử Tử lập tức nóng giận, nàng hét lên:

- Ta không đi.

- Thôi đừng giả vờ làm thiếu nữ ngây thơ nữa, đi nào. - Tên đó cười lớn rồi giận tay nàng kéo đi.

- Buông ta ra, buông ta ra... - Phạm Tử Tử vùng vẫy thoát ra khỏi bàn tay to lớn mà sần sùi của hắn, không ầm ập như Quách Lưu Thần. Nàng chợt giật mình, sao mình lại nhớ đến hắn?

- Buông ta ra...

Nàng đưa đôi mắt tuyệt vọng nhìn mọi người xung quanh nhưng ai cũng đứng trân trân ra đó nhìn, ngược người thì vẫn thản nhiên mua hàng, không để ý đến tiếng la hét thảm thiết của nàng, dường như đây là việc xảy ra thường xuyên nên chẳng ai dòm đến.

Phạm Tử Tử tức giận, rút trong túi một con dao nhỏ, đâm vào tay hắn. Lập tức tên đó la lên một tiếng, buông tay nàng ra. Lợi dụng thời cơ, Phạm Tử Tử liền đá vào đùi hắn rồi bỏ chạy thật nhanh ra khỏi đó.

Quách Lưu Thần ồ lên hứng thú, vỗ vỗ tay hai cái mặc người khác tò mò dòm ngó.

Các cô gái xung quanh nhìn hắn say đắm, không ngờ lại có người đẹp đến thế.

Phạm Tử Tử trốn vào sau một căn nhà to lớn, mà lại nằm ở một nơi hẻo lánh, ít người, nàng rùng mình, đẩy cửa bước vào.

- Có ai ở nhà không?

Không tiếng trả lời, Phạm Tử Tử ngẫm nghĩ một chút rồi ngồi xuống chiếc ghế tre.

Tiếng ghế kêu lên cọt kẹt làm trống tim của nàng đập thành thịch, Phạm Tử Tử tự trấn an mình, đó chỉ là tiếng ghế mà thôi, không phải tiếng người.

Bây giờ nàng mới hối hận, vì sao lúc nhỏ hay đọc truyện ma và tìm hiểu những điều tâm linh chi chứ, bây giờ nàng lại sợ hãi như vậy.

Đang định thả lỏng nghỉ ngơi một lát, có tiếng người từ bên ngoài vọng vào:

- Vụ này chẳng kiếm được bao nhiêu, chỉ tại con nhỏ đó bỏ trốn đi.

Phạm Tử Tử co rúm người, nép vào phía trong, nàng lấy chiếc khăn lớn trên bàn che người mình lại.

Hắn bước vào, bực dọc ném lọ hoa xuống, một mảnh vỡ rớt xuống đâm phải chân nàng, Phạm Tử Tử kêu lên một tiếng.

Tên còn đồ đó hơi cả kinh, rồi hắn bỗng mỉm cười:

- Nào chuột con ra đây đi, ta biết ngươi ở trong đó.

Phạm Tử Tử vẫn cố nép trong đó, tim nàng sớm đã loạn lên, nàng vuốt ngực cho mình bình tĩnh lại.

- Ra đây, ra sẽ cho cô đến một nơi, không làm gì cũng được tiền, chỉ cần phục vụ người thôi, mà tiền lương lại còn rất cao.

Phạm Tử Tử mù mờ cũng nhận ra được, đó chính là kỹ viện. Nàng im lặng, sợ hãi khi nghe bước chân ngày càng gần của hắn.

Soạt...

- Tính trốn bao giờ nữa đây?

Nàng đột nhiên bị bàn tay to lớn của hắn nắm lấy, Phạm Tử Tử hét lên:

- Bỏ ta ra tên khốn.

- Câm mồm. - Hắn cào vào miệng nàng thật mạnh, Phạm Tử Tử tức ứa cả nước mắt, chỉ vì nàng không học võ nên mới ra nông nỗi này, có thể hạ hắn như trở bàn tay rồi.

Hắn vòng ra sau đánh một cái vào gáy khiến nàng bất tỉnh nhân sự. Khi tỉnh dậy thì đã ở trong một căn phòng lạ hoắc.

Nàng khó chịu ngồi dậy, mắt liếc nhìn xung quanh, không ổn rồi, ở đây không có lối thoát.

11. Chương 11: Thực Sợ Hãi.

Xung quanh căn phòng được trang trí rất nhẹ nhàng, toàn bộ hầu như là màu xanh lam, Phạm Tử Tử cẩn thận đánh giá, nơi này kiểu cách như vậy, hẳn là người chủ rất giàu có và kiêu ngạo a. Phạm Tử Tử liền đánh mình một cái, giờ này không phải lúc ngấm cảnh, nàng chạy ra phía cửa đập thật mạnh:

- Thả ta ra, mau thả ta ra.

Phạm Tử Tử liền nghe thấy tiếng động bên ngoài, sau đó cánh cửa được mở ra, trước mặt nàng là một nam nhân cao to, tuấn tú. Hắn phe phẩy chiếc quạt trên tay, nàng hơi nhú mi, miệng lắp bắp muốn nói gì đó, nhưng khuôn mặt của hắn làm nàng mất đề phòng a, đúng là tật mê trai khó bỏ.

- Tỉnh dậy rồi sao?

Nàng sực tỉnh:

- Người là ai?

Hắn khẽ cười:

- Ta là chủ của nơi này.

Phạm Tử Tử hỏi:

- Tại sao ta lại ở đây? Mau đưa ta ra.

- Người được bán cho ta, ta được quyền sở hữu người, người phải ở lại làm việc cho ta.

Phạm Tử Tử run run, hỏi tiếp:

- Làm việc gì?

Nam nhân đó lạnh lùng lên tiếng:

- Kỹ nữ.

Nàng nuốt ngụm nước bọt, cười gượng:

- Ta có thể không làm được không? Người cũng biết ta là bị hại đem bán đến đây, sao có thể...

- Không sao, ta sẽ cho người tập làm quen, mau thay quần áo.

Hắn nói rồi quăng một bộ trang phục đưa nàng, nàng bắt mắt lắm lắm, vậy là đời con gái của nàng đến đây là hết rồi sao? Phạm Tử Tử khóc thầm, nhất định không thể dễ như vậy được, nàng là muốn được tự do, không cần phải dựa dẫm vào công việc dè tiện này để kiếm sống.

Nàng thay xong bộ đồ, hé hé cửa ra, không thấy ai ở ngoài, Phạm Tử Tử bước ra, e sợ nhìn quanh, nơi này đúng là cầu kỳ như mê cung, nàng khó có mà thoát ra được.

Nghĩ đến việc phải ở lại đây hầu hạ cho những nam nhân xa lạ không quen biết, lại còn mất luôn sự trong sáng của mình, nàng thật sự ghét bỏ điều đó.

- Mau đến đây. - Nam nhân ban nãy gọi nàng.

- Ta... Ta thực không muốn.

Hắn lia đôi mắt dữ tợn về phía nàng làm nàng run bần bật, Phạm Tử Tử thương lượng:

- A... Gia đình ta rất giàu có, người muốn gì cũng được. - Nàng muốn nói là Hoàng Thượng - người nắm giữ vận mệnh của đất nước, nhưng chưa chắc gì hắn đã tin.

- Không cần, ta muốn người ở đây làm việc, tiền lương rất cao.

- Nhưng ta là không cần.

Hắn ta lạnh giọng:

- Người đâu, mang cô ta vào lao ngục.

Một đám người hung tợn đi tới, giữ lấy tay nàng, nàng vùng vằng:

- Buông ta ra, buông, người sẽ hối hận đấy, buông...

Hắn không nói, mắt như đang cảnh cáo nàng.

Phạm Tử Tử bị đưa đến một chỗ tối như mực, chúng giam nàng và khoá lại cẩn thận chiếc cửa.

Lao ngục là căn phòng nhỏ, chỉ có một ánh đèn nền yếu ớt, Phạm Tử Tử còn cảm nhận được sự lạnh lẽo từ nền đá, nàng ngồi xuống bên một góc phòng, đưa tay ôm lấy vai.

Đói và buồn ngủ là cảm giác của nàng lúc này, Phạm Tử Tử cảm giác có một giọt nước lăn trên má, phải chi nàng không trốn khỏi hoàng cung thì đâu bị như vậy, phải chi nàng không trốn Liễu Hoa và Hoắc Nhân ra sau lùm cây thì đâu bị xuyên không, phải chi...

Phạm Tử Tử oà khóc, tiếng khóc thê lương đến thảm thương khiến người ta phải xót xa, nàng không biết ở bên ngoài lúc này có một người đang ung dung ngồi uống trà.

Quách Lưu Thần sắp đặt tất cả những việc này, mục đích chỉ là muốn phạt nàng, hắn cũng muốn cảnh cáo nàng một phen cho nàng phải tự dẫn dắt mình. Nhưng hắn là không biết Phạm Tử Tử đang bị giam.

Lúc này, Phạm Tử Tử đã bình tĩnh lại, nàng cố gắng vận hết công suất bộ não của mình, nếu ở đây có gió thì chắc chắn sẽ có lối thông ra ngoài. Nàng cầm cây nến lên, soi hết mọi ngóc ngách trong phòng.

- Kia rồi...

Đó là một chiếc lỗ nhỏ, nhiều mạng nhện văng qua nó, bụi bẩn bám khắp nơi. Nàng khê vui mừng la lên rồi tự bịt miệng mình, không được để cho chúng biết. Phạm Tử Tử lách mình vào, lỗ hơi nhỏ nhưng vẫn chui được.

Phạm Tử Tử sang một căn phòng khác, nàng nhìn ra cửa sổ, trời đã tối nhem rồi, thì ra nàng đã khóc được một lúc rồi sao? Căn phòng này có lẽ trang trọng hơn căn phòng ban đầu nàng ở.

Cạch.

Tiếng mở cửa làm nàng giật thót, nàng chui vào một cái tủ, đợi người bước vào.

Là tên mỹ nam lúc nãy, khuôn mặt hắn không còn nghiêm nghị giống ban nãy, nàng suýt chút chảy nước dãi.

Nàng đang mải mê ngắm hấn bỗng phát hiện, hấn đang định cởi đồ, nàng đỏ mặt, tay đụng trúng chiếc bình làm nó động dậy.

Phạm Tử Tử lo sợ mình bị phát hiện, thấy hấn nhú mày, rồi hơi nhếch môi cười, sau đó tiếp tục cởi áo ra. Nàng thở phào nhẹ nhõm, thế là hấn không biết nàng đang ở đây.

- Ra đi, không cần phải trốn như vậy.

Phạm Tử Tử suýt nữa hét lên, hấn từ lúc nào mở tủ ra mà nàng không hay, Phạm Tử Tử sợ sệt đưa đôi mắt nai con nhìn hấn mong hấn có thể bỏ qua cho nàng.

- Người không cần giả bộ đau khổ, hôm nay ta sẽ cho người làm việc rất nhẹ nhàng. Mau ra phòng trên tiếp khách đi.

Nàng cất lực lắc đầu. Hấn thở dài, tay siết chặt cầm nàng:

- Xem ra phải dùng bạo lực rồi.

Phạm Tử Tử hét lên, nàng chạy ào ra, đẩy hấn té sang một bên. Xông thẳng xuống dưới, nàng thấy biết bao nam nhân đang nhìn nàng với ánh mắt thích thú và thèm thuồng, Phạm Tử Tử sợ hãi lùi ra phía sau, nam nhân kia đã nhanh chóng tóm được nàng, nàng vùng vẫy, miệng la lên:

- Thả ta ra, bằng không người sẽ phải hối hận.

Hấn cười lạnh:

- Hối hận? Trên đời này chưa bao giờ ta phải hối hận.

Phạm Tử Tử mất hết sức lực, lại bị hấn điểm một huyết vào vai không cử động được, nàng liền ngất đi.

Nam nhân đó nhếch môi, hắng giọng:

- Mau đưa cô ta vào phòng ông Hoan.

Một đám người tới, xốc vai nàng đứng dậy. Chưa kịp đi thì đã có một người đứng chặn phía trước cùng một nam nhân khác:

- Ta muốn mua cô gái này. - Quách Lưu Thần cười rồi ra lệnh cho Mạn Vũ đưa tiền cho nam nhân kia.

- Không được, cô gái này phải ở lại đây. - Nam nhân dù thấy rất nhiều tiền nhưng cũng không muốn. Một bông hoa diễm lệ như vậy, nếu bị bán đi ắt sẽ không còn nhiều tiền vào tay hấn nữa, thay vì bán, để nàng ta ở đây để kiếm tiền cho hấn cũng không kém số tiền tên đó đưa đâu.

- Không bán cũng phải bán. - Mạn Vũ giận dữ nói.

Nam nhân nhú mày, búng tay một cái hai tên côn đồ xông ra trước nhưng đã bị Mạn Vũ xử lý hết cả. Thực sự thì nói về võ công của Mạn Vũ không ai có thể sánh bằng, chỉ cần một canh giờ cũng xử lý hết một đám người hung tợn gấp đôi đám người trước mặt. Nam nhân thấy hai vị khách này quả là khó lường, liền cho đám người xông lên, còn mình đem Phạm Tử Tử chạy ra phía sau, thúc ngựa chạy đến nơi nào an toàn một chút. Không may Quách Lưu Thần đã phát hiện được, hấn liền lên ngựa đuổi theo nam nhân kia.

Bây giờ hấn mới hối hận, biết tình thế xảy ra như vậy đã không để Phạm Tử Tử vào đây rồi. Thấy bóng dáng hắc mã trước mắt đã khuất xa, Quách Lưu Thần mới phóng ngựa hấp tấp chạy theo.

Trên đời này hấn chưa bao giờ hấp tấp vì ai, thế mà một nữ nhân đã khiến tâm tình hấn không ngừng chuyển đổi, hấn nhất định không để nữ nhân đó thoát khỏi hấn đâu. Người là của hấn thì mạng sống lẫn trái tim nàng cũng phải là của hấn.

Xin lỗi mấy độc giả, dạo này Au bận học nên không đăng tx được, lịch đăng mới là 4 ngày/chương nhé! Sorry mấy bạn nhiều

12. Chương 12: An Toàn.

Quách Lưu Thần đuổi theo, cảm thấy như có cái gì đó không đúng, từ nãy đến giờ con ngựa trước mặt cứ chạy mãi không ngừng hay rẽ vào một góc ngách khác, chẳng lẽ hắn bị lừa.

Nghĩ vậy, Quách Lưu Thần thúc ngựa lên, quả nhiên đó chỉ là một tên bù nhìn ngồi trên ngựa, hắn tức giận xoay ngựa lại, từ từ bình tâm lại, có lẽ tên đó chỉ ở quanh đây thôi.

Phốc.

Từ trên cây một người nhảy xuống, Quách Lưu Thần nhờ có võ thuật nên tránh được, hắn nhếch môi cười lạnh, tung mình đến trước mặt nam nhân kia. Phạm Tử Tử ở trong vòng tay nam nhân vẫn không biết gì, thậm chí còn chảy nước dãi, dường như nàng đang mơ cái gì đó để ăn hoặc là một mỹ nam nào đó chẳng hạn?

Quách Lưu Thần thấy nàng an toàn như vậy không nhịn được thở phào nhẹ nhõm. Nam nhân đó khẽ cười:

- Xem ra cô nương này rất quan trọng với người?

Quách Lưu Thần không ngần ngại đáp:

- Phải.

Nam nhân đưa tay vuốt vuốt mái tóc dài của nàng:

- Nhưng rất tiếc, cô gái này thuộc về ta.

Quách Lưu Thần đè nén cơn tức giận, tay cuộn lại thành một nắm đấm, hắn biết tên đó đang công kích tâm trạng của mình, thân là người đã rèn luyện nhiều năm, hắn luôn biết kìm chế, nhưng sao thấy nàng nằm trong tay người khác, tim hắn như bị cào xé rất khó chịu.

Nam nhân chạy ra phía sông, Quách Lưu Thần đuổi kịp, hắn dùng thuật khinh công để bay ra trước nam nhân.

Nam nhân đó vốn dĩ không có võ, hắn lo sợ ôm lấy Phạm Tử Tử lui xuống, Quách Lưu Thần khuôn mặt bình tĩnh làm nam nhân cảm thấy sợ hãi. Nam nhân đặt Phạm Tử Tử lên khúc gỗ, hắn rút trong túi con dao nhỏ đưa ra trước nhằm hù dọa Quách Lưu Thần, nhưng hắn nào có sợ.

Phạm Tử Tử khi ngủ thường múa chân tay lung tung, khúc gỗ nhỏ bị sức đẩy của nàng liền gãy một nửa, áo nàng đã bị mắc vào cành, cả người theo khúc gỗ rơi xuống nước.

Quách Lưu Thần trừng mắt, điểm một huyệt vào gáy nam nhân kia rồi nhảy xuống cứu nàng.

Nước sông chảy càng ngày càng xiết, Phạm Tử Tử bị sắc nước liền tỉnh dậy, không may uống một ngụm nước vào miệng, nàng quấy đạp lung tung. Lúc sắp bị nghẹt thở chìm xuống thì một cánh tay nắm lấy nàng kéo lên mặt nước. Đến bây giờ Phạm Tử Tử mới thấy không khí đáng quý cỡ nào. Nàng phun nước trong miệng ra, ho sặc sụa.

Quách Lưu Thần nhìn nữ nhân trong lòng an toàn, đang khó chịu ho như một con mèo ướt sũng, không khỏi cưng chiều vén tóc nàng.

Phạm Tử Tử lúc này mới ngược lên, nàng thật sự cảm tạ trời đất vì đã cứu mình. Nghĩ tới lúc nãy thực sự sợ hãi, nước vào lỗ tai, miệng, nước mắt nàng hoà tan với nước sông khiến nàng khó chịu đến nỗi muốn chết ngay lập tức.

Phạm Tử Tử bỏ nhào vào lòng Quách Lưu Thần khóc oa oa lên như đang làm nũng, hắn hơi kinh ngạc nhưng cũng ôm nàng, khoé môi hơi nhếch lên:

- Ngoan nào, ngoan, không nguy hiểm nữa rồi.

Mạn Vũ cũng vừa tới kịp lúc, thấy nàng đã không nguy hiểm nữa, Mạn Vũ lòng nhẹ nhõm hẳn.

- Hoàng Thượng...

- Suyt. - Quách Lưu Thần đưa tay chặn ngang miệng ý bảo im lặng.

Sau một hồi Phạm Tử Tử đã thiếp đi nhưng trong hơi thở vẫn còn vương vấn sự sợ hãi và lo lắng. Quách Lưu Thần đợi một hồi lâu thấy nhiệt độ cơ thể nàng tăng lên, lo lắng nói:

- Mạn Vũ, mau đưa ngựa đến đây.

Thấy Mạn Vũ vẫn còn chần chừ, Quách Lưu Thần tức giận quát:

- Nhanh lên.

Mạn Vũ giật mình, xua đến giữ chưa bao giờ thấy chủ tử tức giận tức giận như vậy cả. Hắn huyết sáo một cái, liền có hai con tuấn mã chạy tới. Quách Lưu Thần đặt Phạm Tử Tử ngồi lên yên ngựa, còn mình ngồi sau lưng.

Suốt dọc đường hắn luôn dùng thuật chế ngự cơn sốt của nàng, đến khi hắn đã mất nhiều sức lực như vậy nhưng vẫn không chịu thả nàng, kiên cường ôm nàng đến cổng kinh thành.

Phạm Tử Tử thấy đầu mình ong ong không nhắc lên nổi, như có một tảng đá đè lên đầu vậy, rất khó chịu. Tiếng Ngọc Lam vang lên:

- A... Hức, tiểu thư người tỉnh rồi. Nô...

Nàng ngồi dậy, ánh mắt phờ phạc nhìn Ngọc Lam, song thấy Ngọc Lam quỳ xuống, nàng biết đó nhất định là Hoàng Thượng, liền nhanh chóng bước ra khỏi giường. Nhưng chưa kịp đặt chân xuống đã cảm thấy đầu óc choáng váng không chịu nổi, Phạm Tử Tử cả người ngã xuống, mặt mày cứ ngơ ngác nhìn đông nhìn tây, sao không thấy Hoàng Thượng vào?

Phạm Tử Tử nghi ngờ nhìn ra phía cửa, lập tức thấy thân hình cao to, tuấn tú của Hoàng Thượng.

Quách Lưu Thần thở dài, chưa khoẻ đã muốn làm loạn rồi sao? Hắn cúi xuống ôm lấy nàng đặt lên giường, thấy Phạm Tử Tử cứ cúi mặt xuống, hắn nói:

- Biết lỗi rồi chứ?

Nàng gật đầu.

Hắn lấy khăn ẩm lau khuôn mặt nhỏ xinh và đôi bàn tay trắng nõn của nàng, liền thấy vết bầm ở tay, hắn không khỏi đau lòng.

Phạm Tử Tử không dám ngẩng đầu, nàng biết hắn chính là người đã cứu nàng. Đã không phạt nàng ngược lại còn săn sóc nàng như vậy khiến nàng rất cảm động, chỉ muốn nhào vào ôm lấy hắn.

Như hiểu được tâm tình của nàng, Quách Lưu Thần ôm nàng vào, khẽ vuốt mái tóc suông mượt của nàng rồi hôn lên một cái, hắn đưa chiếc vòng lục bảo cho nàng, khẽ mỉm cười:

- Đây là chiếc vòng mà mẫu hậu đã để lại cho ta.

Nàng ngạc nhiên hắn, chiếc vòng quý giá như vậy mà hắn lại đưa cho nàng giữ sao? Phạm Tử Tử cảm thấy lỗ mũi mình nghèn nghẹn, nàng hít hít rồi tự nhiên lấy long bào của hắn lau mũi. Quách Lưu Thần trợn mắt, mới vừa bày tỏ lòng thành của mình xong lại bị nàng từ chối sao?

- Nàng không thích sao? - Mặt hắn lạnh như băng.

Phạm Tử Tử lắc đầu, lấy chiếc vòng đeo vào tay, nhưng nó quá cứng khiến mặt nàng nhăn lại vì đau. Quách Lưu Thần thấy vậy liền đeo cho nàng, nhẹ nhàng một cái đã vào. Hắn vô cùng hài lòng nhìn chiếc vòng trên tay nữ nhân mình yêu.

Chỉ là Phạm Tử Tử không biết, khi ai đeo chiếc vòng này rồi thì mọi người sẽ biết đó chính là người của Hoàng Thượng, bất kì ai cũng không đụng vào nàng được vì có ma thuật bảo vệ nàng.

13. Chương 13: Siêu Sủng

Từ ngày được Quách Lưu Thần cứu về, Phạm Tử Tử trở nên ngoan ngoãn hẳn, hẳn nói gì cũng nghe theo. Nàng như trở thành một tiểu thư hiền lành, thực nữ. Nhưng có ai biết được rằng, đằng sau cái tính đó, nàng thường xuyên ca cẩm, còn chửi tục vài câu.

- Ngọc Lam à, chừng nào ta mới được ra ngoài?

Ừ thì, Quách Lưu Thần hạ lệnh cấm không cho nàng ra khỏi phủ, người ngoài nhìn vào sẽ tưởng nàng rất thực nữ. Chỉ có người trong cuộc mới biết được.

Một hôm, Phạm Tử Tử đang ngồi trong phòng, thở dài cả trăm lượt, Ngọc Lam thấy vậy liền nói:

- Chủ tử, người thở dài rất nhiều rồi.

- Ngọc Lam à, ta muốn ra ngoài cơ.

Phạm Tử Tử lại thở dài, đột nhiên trong đầu ầm một cái, ý tưởng nảy ra, nàng đứng lên, khuôn mặt vui sướng khôn tả, nàng nói:

- Ngọc Lam, đi. Hẳn không cho ta ra khỏi phủ, ta liền không ra theo lời hẳn.

Phạm Tử Tử ra trước phủ nhìn lên trần, song một lúc đã tìm được đường lên, bắc cái thang cũ kĩ rồi thuận phục leo lên, dường như nàng đã đi ăn trộm nhiều năm rồi mới dễ dàng như vậy. Ngọc Lam đứng tim:

- Chủ tử, người, sao có thể. . .

Từ nhỏ đến lớn tiểu thư là do nàng chăm sóc, nhưng chưa hề thấy tiểu thư leo thang một lần nào, chẳng lẽ tiểu thư bị điên? Nghĩ đến đây, Ngọc Lam lắc đầu xua tan ý nghĩ đó, nếu tiểu thư điên thì đã cần nàng chết lâu rồi chứ không còn sống đến giờ đây.

Chẳng mấy chốc, Phạm Tử Tử đã lên tới, nàng loạng choạng vịn lấy mái ngói. Ngọc Lam ở bên dưới sợ hãi nhìn lên:

- Tiểu thư, người. . . xuống đi, nô tỳ thực sợ hãi.

Phạm Tử Tử hừ mũi:

- Xuống để làm gì, dù sao Hoàng Thượng cũng cấm không cho ta ra ngoài, ở trên đây chơi tốt hơn.

Nàng nói rồi ngồi xuống, ngược lên nhìn bầu trời, lâu lắm rồi nàng mới tìm lại được cảm giác bình yên như vậy, lâu nay ở trong cung không khí ngột ngạt không cho nàng hít một hơi thanh thảo. Một phần là do chuyện mà Quách Lưu Thần đề nghị với nàng. Hẳn nói nàng cần phải trở thành Hoàng Hậu, nàng hỏi tại sao, hẳn chỉ nói đó là lệnh.

Bấy lâu nay cũng là do nàng phải ở trong phủ tập các nghi thức của Hoàng Hậu. Nhưng lúc nào cũng không làm được, do cái tính hậu đậu của nàng, bao lần Ngọc Lam đã phản nài nhưng nàng vẫn không sửa lại.

Phạm Tử Tử ngồi được một lúc thì trời bắt đầu đổ mưa, nàng nhanh chóng leo xuống, không may trượt chân, liền ngã người ra sau. Khoảnh khắc nàng sắp ngã, nàng tưởng đâu nàng sẽ xuyên không lần nữa, lại có một người ôm lấy nhảy lên trời.

Phạm Tử Tử mở mắt:

- Hoàng Thượng. . .

Quách Lưu Thần liếc mắt nhìn nàng, không phải nếu hẳn đến kịp thì nàng sẽ. . . Hẳn nhảy xuống dưới mái hiên, đặt nàng ngồi xuống đất. Nhớ lúc bên sông cũng có một lần hai người ướt sũng vì nàng ngã xuống sông.

Phạm Tử Tử ngơ ngác nhìn hẳn, hẳn cũng nhìn nàng rồi thở dài. Song ngồi xuống bên cạnh ôm lấy nàng trên đùi, Phạm Tử Tử hơi cựa quậy, Quách Lưu Thần vuốt mái tóc ướt mềm của nàng:

- Vẫn là không thể ngồi im được hay sao?

Phạm Tử Tử vâng lời ngồi im, được một lúc lại cựa quậy vì thân hình hai người đều ướt và dính nước nên khiến nàng rất khó chịu. Quách Lưu Thần muốn yên tĩnh một lúc nhưng nàng lại phá, liền xoay mặt nàng lại hôn ngẫu nghiêng. Phạm Tử Tử bị hôn nên rất bất ngờ, ươm ươm vào tiếng rồi trân trân nhìn hắn.

Quách Lưu Thần giữ đầu nàng, hắn cắn môi nàng một cái trừng phạt rồi nhún nàng thở hổn hển trong lòng ngực của mình.

- Người. . . Người. . . Muốn ta chết lắm sao?

- đương nhiên là không.

Phạm Tử Tử bĩu môi nhìn hắn:

- Nếu ta chết người sẽ không có Hoàng Hậu a.

Hắn đồng tình gật đầu:

- Phải.

Phạm Tử Tử chợt nhớ tới bà lão hôm nọ chơi cờ tướng với nàng, ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi hắn:

- Bà lão hôm nọ là ai?

Quách Lưu Thần lười biếng đáp:

- Hoàng Thái Hậu.

Nàng giật mình, thì ra đó là Hoàng Thái Hậu, thảo nào khí chất lại cao quý như vậy khiến nàng rất bội phục. Cơ mà như trong phim, Hoàng Thái Hậu rất là kiêu ngạo và độc đoán nha, không ngờ bây giờ lại tận mắt chứng kiến, bà lại hiền hậu như vậy. Nàng là rất thích bà.

Quách Lưu Thần thấy nàng mỉm cười, chắc đang suy nghĩ gì bấy bạ rồi, hắn liền hỏi:

- Nàng biết chơi cờ sao?

- Ừm. - Phạm Tử Tử gật đầu.

Kỳ thật thời này nữ nhân biết chơi cờ rất ít, hầu như là nam nhân, mà kỹ thuật của nàng lại siêu như vậy, khó trách sao Hoàng Thái Hậu muốn nàng làm cháu dâu của mình. Quách Lưu Thần nhìn nàng, khuôn mặt vốn xinh đẹp và khả ái, tính tình hơi bông bột nhưng lại rất dễ mềm lòng, không kiêu căng như mấy tiểu thư khuê các khác.

- Đã tập được bao nhiêu nghi thức của Hoàng Hậu?

Nàng cắn cắn môi:

- Một chút. . .

Khoé môi hắn giật giật, chỉ mới một chút mà ham chơi như vậy, làm sao trở thành Hoàng Hậu bậc mẫu nghi thiên hạ, khiến dân chúng phải sùng bái? Quách Lưu Thần cắn tai nàng, phả hơi thở lạnh băng của mình vào:

- Muốn bị phạt thế nào?

Biết thế nào hắn cũng sẽ nói thế này, nàng nhanh nhẩu đáp:

- Không cho ta ăn vặt buổi chiều.

Hắn trừng mắt nhìn nàng, nữ nhân này khôn thật, liền nghĩ tới, không lẽ một ngày nàng ăn rất nhiều cử sao? Vậy mà vẫn nhẹ hều như vậy, đúng là kỳ lạ mà. Quách Lưu Thần nghiêm giọng:

- Quá nhẹ.

Nàng nghĩ một chút rồi nói:

- Không cho ra khỏi giường.

- Quá làm biếng.

- Không cho vẽ tranh. - Là nàng bịa ra.

- Nàng biết vẽ? - Hẳn nghi hoặc nhìn nàng.

Phạm Tử Tử đỏ ửng mặt, e thẹn nói:

- Có chút chút a.

Dáng vẻ nàng lúc này y hệt một thiếu nữ biết yêu đang xấu hổ làm nũng người tình khiến người ta không khỏi cưng chiều. Quách Lưu Thần ngậy ra, từ lúc quen biết nàng bây giờ lần đầu mới thấy nàng xấu hổ, Mạn Vũ có kinh nghiệm yêu đương, hẳn nói rằng khi phụ nữ xấu hổ đó chính là lúc họ biết yêu. Chẳng lẽ. . . nàng đã phải lòng ai?

Nghĩ đến đây, sắc mặt hắn tối sầm, hắn nói:

- Nàng có thích ai không?

Phạm Tử Tử nhìn hắn rồi gật đầu, Quách Lưu Thần nhú mày hỏi:

- Là ai?

Nàng cười cười:

- Người ta xấu hổ lắm, không nói đâu.

Quách Lưu Thần đột nhiên tức giận giữ lấy cằm nàng.

- Là ai?

Phạm Tử Tử sợ sệt nhìn hắn, hắn lặp lại câu hỏi:

- Là ai?

Bị giữ đau đến suýt khóc, Phạm Tử Tử run run giọng:

- Là. . . Là người. . .

Hắn nhú mi:

- Thật chứ?

Nàng gật đầu.

Quách Lưu Thần buông tay ra, tâm tình không khỏi vui vẻ, chợt thấy khoé mi nàng đã đọng nước, có lẽ lúc này hắn đã ra tay quá nặng, liền xoa xoa chiếc cằm nhỏ xinh của nàng:

- Ta xin lỗi, đừng khóc.

Được an ủi như vậy, Phạm Tử Tử càng muốn khóc nhưng vẫn nhịn, tay bấu chặt lấy gấu áo. Quách Lưu Thần nắm tay nàng:

- Muốn khóc thì cứ khóc, ta không trách đâu, thực xin lỗi.

Nàng ngược nhìn hắn rồi lắc đầu nguầy nguậy, lại nhìn ra trời mưa, mưa lớn thật, từng giọt đổ xuống thật mãnh liệt, Phạm Tử Tử cảm thấy, dường như bên lớp sương mù kia là một bóng người đang nhìn nàng, rất chăm chú là đằng khác.

14. Chương 14: Đăng Quang Làm Hoàng Hậu - Động Phòng

Sau hai tuần luyện tập, cộng thêm với bộ não thông minh, nhanh tiếp thu của Phạm Tử Tử đã khiến nàng thông thạo tất cả nghi thức.

Trước ngày đăng quang, Phạm Tử Tử cùng Quách Lưu Thần đi thăm Hoàng Thái Hậu.

- Bái kiến Hoàng Thái Hậu.

Quách Lưu Thần và Phạm Tử Tử làm lễ, Hoàng Thái Hậu cho miễn lễ. Bà đến bên cạnh Phạm Tử Tử cười thật hiền hậu:

- Tử nhi, chỉ còn ngày mai nữa thôi ngươi sẽ thành cháu dâu ta rồi.

- Vâng - Nàng cũng cười, chợt thấy trên bàn có một bàn cờ tướng, nàng nhảy cẫng lên vui sướng - Hoàng Thái Hậu chơi cờ ạ?

- Đúng vậy, mau cùng chơi với ta.

Hai người nhanh chóng đến bàn cờ chơi vui vẻ, để lại một người này giờ bị coi là không khí, Quách Lưu Thần dở khóc dở cười, ngày mai là ngày lễ rất quan trọng đối với Phạm Tử Tử mà nàng không hề lo lắng sao? Lại còn nổi máu cờ bạc chơi cờ nữa, đúng là hấn chiều quá làm hư nàng rồi.

Hai ván đầu Hoàng Thái Hậu thắng, hai ván cuối Phạm Tử Tử thắng. Quách Lưu Thần ngán ngẩm vừa phê duyệt văn án vừa xem họ chơi vui vẻ.

Hôm sau, mặt trời chưa ló dạng Phạm Tử Tử đã bị Ngọc Lam “dựng đầu” dậy. Nàng phải trang điểm, chải tóc, rồi mặc lễ phục thật dày đến cỡ năm, sáu lớp. Màu sắc đỏ rực rỡ nhắc nhở nàng hôm nay chính là ngày đại hỉ của nàng, ngày này đối với thiếu nữ rất quan trọng, nhưng nàng lại thấy thật phiền phức, mong thời gian trôi qua nhanh để nàng còn ngủ nữa.

Phạm Tử Tử từ phòng bước ra như một vầng quang sáng chói, nàng đau khổ nhìn trang sức nặng nề trên người nàng, thế này khiến nàng gầy xương mất thôi. Phạm Tử Tử đâu biết rằng cùng thời điểm bây giờ Quách Lưu Thần đang rất hứng khởi thay lễ phục, khuôn mặt hứng khởi chưa từng thấy khiến đám nô tỳ vui thay.

Mặt trời lên cao cũng là lúc đăng quang Hoàng Hậu, Phạm Tử Tử đội khăn voan đỏ cùng Quách Lưu Thần bước trên đại sảnh, dân chúng đều được vào chúc mừng, những đại thần nhân cơ hội đó nịnh nọt Hoàng Thượng, nào là “Hoàng Hậu thật sự rất xinh đẹp, Hoàng Thượng chọn quả không lầm người”, nào là “Hoàng Hậu như vầng trăng sáng chói trên bầu trời đêm.”, “Hoàng Hậu thật khoan dung, dịu dàng . . .”

Quách Lưu Thần nhếch môi, Hoàng Hậu của hấn đương nhiên phải như vậy, không cần họ khen hấn cũng biết, chỉ có điều nàng không hề dịu dàng như lời họ nói, chỉ là chưa biết thôi.

Vua của mấy nước láng giềng cũng được mời. Gia đình, dòng họ của Phạm Tử Tử đều đến chúc mừng cho đôi uyên ương trai tài gái sắc.

Lúc mở tiệc, nàng phải cùng Quách Lưu Thần uống tất cả rượu mà khách mời. Quách Lưu Thần vốn thay nàng uống tất cả rượu, Phạm Tử Tử chỉ việc ngồi đó xem, lâu lâu lại uống vài ly nhỏ.

Tửu lượng của Quách Lưu Thần vốn không tệ, nhưng hôm nay sao hấn bỗng thấy hấn là người hạnh phúc nhất thế gian. Phạm Tử Tử là lần đầu uống rượu nên không quen cho lắm nhưng vẫn gắng uống, khuôn mặt đỏ ửng của nàng khiến bao người mê say nhìn chăm chăm, nhưng họ đâu dám mơ tưởng đến chuyện đó, nàng là Hoàng Hậu bậc mẫu nghi thiên hạ, vợ của Quách Lưu Thần - vua của một nước, có chết mới dám tham lam.

Bị chúc rượu nhiều như vậy, Phạm Tử Tử cảm thấy buồn nôn, nhưng vẫn cố gắng nhịn, sắc mặt đã xanh xao đến mức khó coi. Mạn Vũ tinh mắt nhận ra điều đó liền đến thì thầm với Quách Lưu Thần, hấn nhíu mày nhìn sang nàng.

Không khí náo nhiệt ban nãy đã bị cái nhíu mày của hấn làm im lặng hấn. Quách Lưu Thần đứng dậy:

- Trẫm phải đưa Hoàng Hậu về rồi, các khanh cứ thoải mái.

Nói xong, lập tức các đại thần làm lễ với hấn và Phạm Tử Tử.

Đêm khuya tĩnh lặng, hấn bế nàng vào phòng vua, đặt Phạm Tử Tử xuống giường, song ngồi xuống rót cho mình một cốc trà. Phạm Tử Tử đã say mềm, ánh mắt mơ màng nhìn hấn, rồi tự nhiên cười một tiếng, giọng cười trong trẻo như tiếng chim hót.

Quách Lưu Thần nhìn nàng, hấn đến vén khăn voan đỏ của nàng, khuôn mặt xinh đẹp dần hiện ra, Quách Lưu Thần vuốt ve mặt nàng rồi đắp môi xuống, mùi rượu thoang thoảng khiến cho không khí trở nên nóng nực hơn. Phạm Tử Tử khó chịu đẩy hấn ra rồi ngã đầu vào ngực hấn:

- Ừm. . . Người đừng có lợi dụng cơ hội để ăn đậu hũ của ta, ta không nể tình người là chồng ta đâu. . . Hức. . .

Tay nàng đưa tay sờ soạng khắp người hấn, miệng còn lầm bầm:

- Ta đánh chết người, Quách Lưu Thần, đồ đáng ghét. . . Hấn lúc nào cũng cấm ta ra ngoài a.

Quách Lưu Thần đen mặt, hấn giữ lấy bàn tay nghịch ngợm của nàng, hấn không hề say, hấn là cố ý để cho nàng say để tiện hành động, nhếch môi một cái rồi hỏi:

- Vậy người có yêu hấn không?

Phạm Tử Tử mơ màng ngây ra, mãi không thấy nàng trả lời, Quách Lưu Thần hỏi lại:

- Người có yêu hấn không?

Phạm Tử Tử cười hì hì rồi gật đầu:

- Kỳ thực ta cũng rất thích hấn a - Nói xong nàng không biết trời trăng gì lẫn quay ra ngủ khò.

Quách Lưu Thần nghe nàng nói vậy thì hài lòng ôm nàng vào lòng, nàng đã chịu thích hấn, sau này sẽ yêu hấn, sinh cho hấn những đứa con thật dễ thương. Đêm nay sẽ là một đêm dài rồi.

Xin lỗi mấy bạn, chương này ngắn quá, chỉ có 1048 từ thôi hà, chương sau Au sẽ bù đắp nha ^^

15. Chương 15: Ta Muốn Ăn Sáng!

Phạm Tử Tử tỉnh dậy, thấy đầu mình nhức nhối không thôi. Nàng có chút trách cứ Quách Lưu Thần, hấn ta đã là chồng của nàng còn không biết giúp nàng, sáng sớm đã bỏ đi đâu rồi. Nghĩ vậy trong lòng nàng có chút mất mát.

- Dậy rồi à?

Vừa lúc Quách Lưu Thần bưng một mâm thức ăn bước vào, hấn ôn nhu cười với Phạm Tử Tử. Nàng liền bị nụ cười đó làm cho đỏ mặt, nhanh chóng xóa tan sự xấu xa trong đầu mình, nàng hỏi:

- Người đang bưng cái gì đấy?

Quách Lưu Thần cười nhẹ:

- Điểm tâm cho nàng.

Đỏ mặt. . .

.

.

.

Ô, hấn đổi cách xưng hô rồi~

Thấy hấn thay đổi như vậy thực sự nàng cảm thấy hơi thẹn, đồng thời thấy vui vui trong lòng. Phạm Tử Tử nhẹ nhàng nói:

- Có gì?

Quách Lưu Thần nhàn nhã đáp:

- Canh gà hầm, bánh hạt sen, bánh bao nhân thịt. . .

Nghe mà bụng cả lỗ tai, nàng nhăn mặt, nhiều như vậy, không phải là hai người sẽ cùng ngồi ăn đấy chứ? Nàng là muốn ăn hết cơ!

Phạm Tử Tử nuốt nước bọt, nhìn Quách Lưu Thần đang kê chiếc bàn nhỏ đến gần, hấn ngồi trên giường, khuôn mặt có nét vui vẻ, tâm tình cũng tốt hấn mọi hơn. Lúc hấn tự mình xuống bếp lấy điểm tâm cho nàng, nhiều cung nữ đã há hốc kinh ngạc, không ngờ Hoàng Hậu lại được sủng như vậy a.

Quách Lưu Thần thấy nàng vẫn bất động như vậy, liền hỏi:

- Sao vậy? Không muốn ăn sao?

Phạm Tử Tử lắc đầu. Hấn vươn tay ra kéo nàng vào lòng, vuốt nhẹ mái tóc mượt như suối của nàng, chất giọng khàn khàn cất lên:

- Nàng như vậy không phải là muốn dụ dỗ ta chứ?

Phạm Tử Tử khó hiểu nhìn hấn, song thấy ánh mắt hấn nhìn nàng có chút ái muội, như có lửa đốt toàn thân. Nàng rung mình một cái, chiếc khăn trượt ra khỏi người nàng, Phạm Tử Tử cảm thấy ở trước ngực lạnh lạnh, liền cúi xuống.

.
. .
. .
. .

- A . . . A . . . Tránh ra, ai cho ngươi nhìn?

Phạm Tử Tử cảm giác mặt mình sắp thành lò đun nước sôi, lấy khăn che người lại. Quách Lưu Thần nhìn thấy biểu hiện của nàng không khỏi thú vị, nhếch môi:

- Người cũng đã thấy hết rồi, nàng che làm gì nữa?

Phạm Tử Tử càng nóng mặt hơn, hôm qua nhân lúc nàng say hấn đã XXOO với nàng sao? Hu hu, nàng là muốn giữ tấm thân trong sạch cho người mình yêu thôi mà, hấn đã cướp đi quyền lợi của người chồng tương lai của nàng rồi (?)

Mãi suy nghĩ, Phạm Tử Tử quên mất nàng đang nằm trong móng vuốt nhọn của sói, thả lỏng tinh thần cảnh giác, đầu óc đã bay đi phương nào.

Quách Lưu Thần phả hơi thở của mình vào tai nàng:

- Nàng là đang xấu hổ hay giả vờ?

Phạm Tử Tử giật mình, ngơ ngác nhìn hấn, song đột nhiên bị hấn hôn, nàng kinh ngạc há miệng, vẫn là tạo động cơ cho hấn cưỡng hôn mình. . . Nàng vẫn là quá ngây thơ đi!

Đến khi nàng bị hôn cho đến đỏ mặt, Quách Lưu Thần mới chịu nhả môi nàng ra, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng, hấn hả hê ôm nàng vào lòng, miệng nhếch thành một đường cong hoàn hảo:

- Hay là chúng ta làm thêm một lần nữa. . .

Phạm Tử Tử trợn mắt:

- A . . . Không cần, không cần.

Quách Lưu Thần đem lời nàng nói nuốt vào bụng, tiếp tục triển miên lần nữa.

Mặt trời lên cao, Phạm Tử Tử mệt mỏi mở mắt, cảm thấy người mình thật dễ chịu, nàng động đậy một chút liền bị bàn tay to lớn giữ lại.

- Yên nào, nhúc lăm phải không?

Quách Lưu Thần nhẹ nhàng hỏi, hắn xoa bóp chỗ phần eo cho nàng. Phạm Tử Tử kinh ngạc, nàng chu mỏ bất mãn. Haiz. . . Đúng là cưới chồng không hề sung sướng như những người phụ nữ nói, lúc nào cũng bị hành hạ a.

Nghĩ đến Quách Lưu Thần đè nàng ra XXOO mấy lần, nàng tức giận cắn ngực hắn một cái.

- Haiz. . . Hoàng Hậu, nàng còn muốn nữa sao? Đúng là sức lực thực dồi dào.

Phạm Tử Tử hoảng lên:

- Không muốn, không muốn. . .

Quách Lưu Thần đặt nàng ngồi ngay ngắn trên đùi, mắt khê lướt qua khuôn mặt nhỏ xinh của nàng, mỉm cười:

- Hay là chúng ta vẫn nên làm một lần nữa?

Nàng cứng họng, chột la lên:

- Đúng rồi. Ta. . . ta là muốn ăn sáng. Ta muốn ăn sáng!

Quách Lưu Thần thấy biểu hiện đáng yêu của nàng thì không khỏi nâng khoé môi cao hơn, hắn xoa đầu nàng:

- Được, chúng ta cùng ăn sáng.

Quách Lưu Thần bế thốc Phạm Tử Tử đến bàn, vẫn là đặt trên đùi hắn, không cho nàng động tay động chân. Nàng bất quá cũng ngồi im, bởi vì trên người nàng lúc này chỉ là một bộ y phục mỏng, buông chần ra có thể sẽ thấy toàn bộ, mà nàng lại rất ngại a.

Buổi sáng “nhẹ nhàng” trôi qua, bụng của nàng được hắn nhồi đến no căng, suốt buổi hắn chỉ lo đút nàng, ăn qua loa chỉ vài miếng bánh. Phạm Tử Tử uống xong cốc nước rồi đợi Ngọc Lam mang y phục vào, còn hắn có việc lên triều nên phải đi trước.

Ngọc Lam vui vẻ chạy vào:

- Tiểu. . . A, Hoàng Hậu, người xem, Hoàng Thượng vẫn là rất sủng người đi.

- Không có đâu. . . - Phạm Tử Tử vừa thay đồ vừa đáp - Hắn là phải làm vậy.

Nàng nghĩ rằng hắn phải động phòng với vợ của hắn mới như vậy. Ngọc Lam liền nói:

- Hoàng Hậu, người không biết, nô tỳ nghe nói rằng, Hoàng Thượng không hề đụng đến nữ nhân cho đến khi người đến, người là nữ nhân đầu tiên Hoàng Thượng ân sủng. Chẳng phải là quá yêu thương người rồi hay sao?

Phạm Tử Tử ngây ra nhìn Ngọc Lam. Nàng là nữ nhân đầu tiên hắn chạm vào? Vậy thì hắn cũng là nam nhân của nàng sao? Trong phim cổ trang, thường thì vua có rất nhiều nữ nhân, còn hắn chỉ có nàng thôi sao?

Phạm Tử Tử nghi hoặc nhìn ra cửa sổ, nhất định nàng phải tra ra rõ ràng.

16. Chương 16: Có Thể Hắc Giấu Nữ Nhân

Phạm Tử Tử bước ra vườn, bên hông vẫn còn hơi đau một chút. Nàng khoác một bộ áo lông trắng, tóc búi cao tùy tiện, thể hiện một thân thể cao quý mà trang nhã. Phạm Tử Tử liếm môi, việc đầu tiên nàng nên làm là gì nhỉ?

Nàng là phải đến hoàng cung thỉnh an Hoàng Thái Hậu phải không nhỉ? Phạm Tử Tử gật đầu cho là đúng, song nhanh chóng chạy đi không kịp cho Ngọc Lam chải lại tóc. Nhưng cơ thể vẫn còn hơi đau, nàng đành phải đi chậm lại.

Lúc đi ngang qua hồ, nhện không được giữ tính quậy phá muốn để chân xuống dưới cho cá rửa chân một chút, thật sự rất thích a!

Nhưng eo nàng quá đau, không giữ thẳng bằng được nên liền té, may mà có một cánh tay giữ lấy nàng.

- Nữ nhân hậu đậu.

Phạm Tử Tử ngược lên, thấy nam nhân kia gương mặt tuần tú, từng góc cạnh đẹp đến hoàn hảo, đôi lông mày hơi nhíu lại nhìn nàng.

Đột nhiên thấy cảnh tượng này không đúng, nàng mở miệng:

- Người có thể. . . buông ta ra được không?

Nam nhân kia giật giật khoé môi, không niệm tình liền thả tay, nàng mất đà té xuống đất.

A. . . Thật là đau! Phạm Tử Tử ngược lên nhìn hắc, vẫn là vẻ mặt cứng ngắt đó, nàng thật muốn đá hắc một cước quá đi.

- Người. . . Sao lại?

Nam nhân kia nhàn nhạt mở miệng:

- Chẳng phải người kêu ta thả tay ra sao?

Phạm Tử Tử hừ mũi:

- Những cũng không phải quá đáng như vậy chứ?

Hắc lạnh lùng nhìn nàng một cái, song nhíu mày, hỏi một câu:

- Người là ai?

Phạm Tử Tử cảm thấy nên cho hắc biết mình là ai, nữa kia cũng không muốn, liền mở miệng:

- Ta là nữ nhân.

Nam nhân đó hiện lên vẻ kinh ngạc trong mắt nhìn nàng, ừm, nữ nhân này thực có khí chất thanh tao, đáng vẻ quý phái, nhưng tính cách lại không như hắc nghĩ, chắc chắn không phải là nô tỳ. Phất tay một cái, thấy nàng ngu ngơ đứng nhìn nàng, khề gương mặt môi:

- Chảy nước miếng.

Phạm Tử Tử hồi lâu mới tiêu hoá được những điều hắc nói, nhanh chóng cúi đi, mặt còn phủ một tầng đỏ lừng. Nàng nghiêm giọng:

- Người là...

Hắc liếc nàng, nhàn nhạt mở miệng:

- Quách Tường Quân.

Quách Tường Quân? Theo như nàng biết thì hắc là anh trai của Quách Lưu Thần nhưng ít lộ diện, thường xuyên ở trong phủ nhà nhận ngắm cảnh, lâu lâu mới ra ngoài một lần. Mà lại là sư thúc của nàng, thực là uống, nếu nàng phát hiện hắc sớm hơn có lẽ đã lấy được hắc rồi.

Quách Tường Quân dường như thấy được suy nghĩ của nàng, hắc đáp:

- Người định đi đâu sao?

Phạm Tử Tử gật đầu:

- Phải, ta là muốn đi xem cung điện một chút, nhưng lại không biết ở hướng nào, người có thể dẫn ta đi không?

Lần trước là do nàng tự chạy lung tung rồi tìm thấy, bây giờ cũng không dễ dàng là mấy.

Quách Tường Quân trầm tư một lát rồi đáp:

- Không rảnh.

Phạm Tử Tử thật sự muốn học máu, tên này luôn chọc tức người khác vậy sao? Nàng bĩu môi:

- Không thì thôi vậy, ta đi một mình.

Vừa lúc Ngọc Lam chạy tới, nàng không để ý tới Ngọc Lam, trừng mắt giận dữ nhìn hắn.

- Hoàng Hậu à, người còn chưa chải đầu, mặc áo xong đã chạy rồi.

Phạm Tử Tử lắc đầu lẩm bẩm:

- Ngày nào cũng phải trét cả lớp phấn trên mặt, trông như yêu tinh. Áo quần dày kinh khủng, nóng đến tận mang tai, người nói xem, có phải làm nô tỳ sẽ sướng hơn đúng không?

Quách Tường Quân nhìn nàng thở dài chán nản, nữ nhân này không muốn làm Hoàng Hậu lại muốn là nô tỳ chỉ vì một lý do nhỏ bé là quần áo quá nhiều sao? Hắn thấy Phạm Tử Tử rất đặc biệt, không như những nữ nhân khác, đám phụ nữ đều mơ ước làm Hoàng Hậu hoặc Quý Phi, còn nàng chỉ là nô tỳ.

Phạm Tử Tử đang nói chuyện với Ngọc Lam thì một thái giám chạy tới hành lễ:

- Tham kiến Hoàng Hậu và vương gia.

Phạm Tử Tử bảo miễn lễ rồi tiếp tục nói chuyện với Ngọc Lam.

Phạm Tử Tử cảm nhận được ánh mắt tò mò của hắn dừng trên người mình, nàng khẽ hắng giọng:

- Người đến đây làm gì?

Tiểu thái giám đáp:

- Tàu Hoàng Hậu, Hoàng Thượng cho mời người đến Triều Long cung ạ.

Phạm Tử Tử gật đầu, bước đi, không thèm ngoảnh mặt lại nhìn Quách Tường Quân. Hắn mím môi, trên mặt xuất hiện vài vạch đen, hắn cho thái giám lui rồi bước đi.

Phạm Tử Tử thật hết cách với cái hoàng cung này, lúc này còn giả vờ thông thái bước đi, bây giờ đành nhờ ai bây giờ? Nàng quay sang hỏi Ngọc Lam:

- Người biết Triều Long cung ở đâu không?

Ngọc Lam lắc đầu:

- Không ạ, nô tỳ không để ý, Hoàng Hậu thứ lỗi.

Phạm Tử Tử không hài lòng nói:

- Người không cần gọi ta là Hoàng Hậu đâu, gọi Tử Tử được rồi.

- Nhưng Hoàng Hậu...

- Đây, dám cãi ta sao?

Ngọc Lam cúi đầu:

- Tử Tử tiểu thư.

Ai da, nha đầu này thật là... Bảo không gọi Hoàng Hậu nàng ta lại nói rằng tiểu thư. Nàng đành tiếp tục bước đi.

Chân mỗi nhừ, Phạm Tử Tử thả lỏng người ngồi xuống bên một gốc cây, thấy Ngọc Lam vẫn còn đứng đó, nàng ngoắt ngoắt:

- Ngồi xuống đi.

Ngọc Lam tuân lệnh ngồi xuống.

Phạm Tử Tử đảo mắt liên tục, nơi đây trồng rất nhiều cây nên cũng rất thoáng a. Nàng ngược lên, thấy một chiếc ban công cực lớn giữa cung. Nổi hứng, nàng chạy tới và bước lên.

Nhìn ở dưới tường chừng rất thấp, ai ngờ nó lại cao như vậy, khiến nàng không sao ngừng thở phì phò được. Đến đó, nhìn xuống dưới Phạm Tử Tử xem nữa phải hét lên, đứng trên đây quan sát được tất cả cảnh vật ở phía dưới.

Phạm Tử Tử nhếch môi, nàng la lên:

- A... a... a... Thật là đẹp a....

Các dãy phòng nối liền nhau, những hàng cây phía dưới làm cho khung cảnh trở nên sinh động hơn, nàng cảm động thở ra thoải mái. Học trong Sử miêu tả cung điện rất rộng lớn, không ngờ tận mắt chứng kiến, nó còn hơn trí tưởng tượng của nàng. Phạm Tử Tử thấy Ngọc Lam phì phò bước lên, nàng chạy tới:

- Ngọc Lam, người xem, có phải là rất đẹp không?

Ngọc Lam ngược lên nhìn, hồi lâu mắt tròn to kinh ngạc gật gật đầu.

Phạm Tử Tử nhìn xung quanh, có một chiếc xích đu, nàng vui vẻ chạy tới, liền đặt người xuống ngay.

Ngọc Lam cảm thán:

- Không ngờ đại điện lại rộng như vậy.

Phạm Tử Tử phụ họa theo:

- Phải, phải a. Ta cũng là lần đầu thấy.

Ngọc Lam mỉm cười, nhớ tới tại sao nàng lại chạy tới đây, liền hỏi:

- Tại sao tiểu thư lại tới đây?

Phạm Tử Tử giương mắt lên nhìn nàng:

- Haiz... Quên mất thôi, ta tới là để chứng minh lời người nói.

- Nô tỳ nói gì ạ?

- Thì đó, ta muốn xem hắn có sủng ta như lời người nói không.

Ngọc Lam ồ một tiếng:

- Thật đấy tiểu thư.

Phạm Tử Tử bĩu môi:

- Chưa chắc a, có thể hắn giấu nữ nhân ở đâu đó.

- Ta có giấu nữ nhân sao?

Ngọc Lam vội quỳ xuống. Phạm Tử Tử cứng người, vừa mới nhắc tào tháo liền tới, không phải là cái miệng hại cái thân đấy chứ!

17. Chương 17: Nàng Tuyệt Đối Không Phải Nữ Nhân Mười Tám Tuổi

- Ta có giấu nữ nhân sao?

Ài, chỉ một câu mà làm Phạm Tử Tử đứng tim rồi, nàng toát mồ hôi hột, hít một hơi thật sâu rồi quay lại, cười gượng:

- Chào Hoàng Thượng.

Quách Lưu Thần không đáp, tiến đến gần nàng:

- Lúc này nàng có nói, ta giấu nữ nhân sao?

Phạm Tử Tử cực kì phối hợp lắc đầu:

- Không có a, chắc là người nghe nhầm rồi, ta tuyệt đối không có nha.

Quách Lưu Thần như muốn vạch trần nàng, hần đưa mắt nhìn nàng. Nhưng thực kì lạ, đáy mắt nàng không hề có một chút cảm xúc nào. Đôi mắt trong veo, tựa như một mặt hồ tĩnh lặng. Quách Lưu Thần khó có thể nhìn ra tâm tình của nàng.

Phạm Tử Tử ho khan một tiếng, thời tiết mùa này đúng là lạnh thật, nàng đã khoác hai, ba lớp áo rồi mà vẫn còn thấy thân thể như đóng băng. Bỗng thấy hơi ẩm bao phủ, chiếc áo khoác của Quách Lưu Thần cứ nhiên nằm trên người nàng.

- Người... không lạnh sao? - Nàng lí nhí hỏi.

- Ta không sao.

Hần đáp. Thời tiết này sao làm khó được hần chứ? Hần thân luyện võ công từ nhỏ đến lớn, thân thể cũng đã quen với thời tiết thất thường rồi nên chẳng sao, chỉ là lo cho nàng thôi.

Ngọc Lam biết chuyện, khẽ cười một chút rồi lui xuống.

Phạm Tử Tử cảm thấy bớt lạnh hơn, nàng giữ chặt lấy chiếc áo lông đỏ. Ấm thật, Phạm Tử Tử cười tí mắt.

Quách Lưu Thần thấy biểu hiện đó của nàng không khỏi phì cười, hần xoa xoa đầu nàng rồi ngược nhìn lên bầu trời. Phạm Tử Tử thấy vậy cũng nhìn theo, nàng cất tiếng:

- Người thấy bầu trời có rộng lớn không?

Quách Lưu Thần nhàn nhạt mở miệng:

- Ừ.

Phạm Tử Tử dang rộng hai tay cho khí lạnh hoà nhập vào cơ thể, nàng hít sâu một cái rồi ho sặc sụa:

- A... Lâu lắm rồi mới được thanh thần như vậy.

Quách Lưu Thần giật giật khoé môi, không phải là ngày nào nàng cũng rảnh rỗi như vậy sao? Hay là nàng đang có điều gì bận tâm trong lòng?

Phạm Tử Tử thở dài, nàng đưa ánh mắt xa xăm nhìn hàng cây phía dưới, miệng lẩm bẩm gì đó. Mắt nàng long lanh, không có bất kì một cảm xúc nào khiến hần khó có thể nắm bắt.

Quách Lưu Thần đưa tay ôm nàng vào lòng, Phạm Tử Tử hơi ngạc nhiên ngược lên, nàng cắn cắn môi phía dưới, hướng nhìn vào mắt hần.

Quách Lưu Thần sở hữu ngũ quan đầy đặn, đôi môi mỏng bạc hà như trong truyền thuyết, chiếc mũi cao và cặp mắt sâu hun hút khiến người ta khó có thể nhìn vào một lần nữa. Phạm Tử Tử suy nghĩ, nàng bây giờ là Hoàng Hậu một nước, từ lúc này không được tự do nữa, sẽ bị quân lính can ngăn. Lại còn phải tranh sủng với một đàn mỹ nữ trong cung để lấy lòng hần, nàng thực sự không muốn cùng người khác chia sẻ nam nhân.

Phạm Tử Tử nghĩ đến cảnh hắt ôm nữ nhân khác, lòng khó chịu vô cùng. Nàng đưa tay ôm lấy eo hắn, chu môi bất mãn.

- Có chuyện gì sao? - Quách Lưu Thần cúi xuống, sùng nịnh hỏi.

- Không có.

Phạm Tử Tử mím chặt môi, bộ dạng như một con mèo bị ăn hiếp. Quách Lưu Thần hôn nàng một cái rồi giả bộ thở dài:

- Nàng hối hận vì đã làm Hoàng Hậu của ta sao?

Phạm Tử Tử liền gật đầu:

- Phải a.

Không ngờ nàng lại nói huych toẹt như vậy, trên đỉnh đầu hắn xuất hiện vài vạch đen:

- Nàng...

- Ta thực sự khi hối hận khi làm Hoàng Hậu, ngày ngày sẽ phải lo sợ người khác cướp đi nam nhân của mình
- Phạm Tử Tử không chậm không nhanh nói - Người là Hoàng Thượng, nếu không có ta sẽ có một đàn mỹ nữ xếp hàng dài đợi người sắc lập thành Hoàng Hậu.

Phạm Tử Tử dựa vào lồng ngực hắn, nói tiếp:

- Người có một hậu cung, ngày nào cũng sẽ có nữ nhân chờ đợi người đến. Còn ta, đến cả một nam nhân của mình cũng phải chia sẻ cho người khác, như vậy không phải là quá bất công đi? Ta thực sự rất hối hận khi lấy...

Không cho nàng nói hết câu, hắn cúi xuống ngoạm hết lấy môi nàng. Nãy giờ hắn lo sợ nàng đang thay tâm chuyển ý, không ngờ là đang sợ mất hắn. Không ngờ tâm ý nữ nhân này lại đặt hết vào hắn khiến hắn không kịp cảm động.

Quách Lưu Thần nhả môi nàng rồi bế bổng nàng ngồi xuống xích đu:

- Nàng có biết tại sao vua chúa lại lập hậu cung không?

Phạm Tử Tử lắc đầu.

- Bởi vì, họ sợ Hoàng Hậu sẽ không còn yêu họ nữa, lập hậu cung, trong đó có rất nhiều nữ nhân luôn mong đợi được họ yêu chiều. Vì vậy, họ mới hết cô đơn. (Xạo kinh khủng)

Phạm Tử Tử thần thờ hỏi tiếp:

- Thế thì sao?

Quách Lưu Thần ôm nàng vào lòng:

- Nhưng ta sẽ không lập hậu cung, thậm chí sẽ phá luật. Bởi vì, tâm ý của Hoàng Hậu đã đặt vào ta, ta làm sao có thể làm vậy?

Phạm Tử Tử nhất thời ngây ngốc, vẫn chưa tiếp thu được hết, hỏi tiếp:

- Ta không hiểu.

Quách Lưu Thần khẽ cười:

- Ngốc, ta yêu nàng.

Đáy mắt của nàng hiện lên một tia sáng chỉ trong phút chốc, sau đó nước mắt lại tuôn ra như suối. Nàng nhào vào người hắn ôm thật chặt, khóc òa lên như đứa trẻ. Quách Lưu Thần nhẹ nhàng dỗ dành nàng:

- Ngoan, nín nào.

Phạm Tử Tử càng khóc to hơn. Nàng không ngờ lại có người yêu mình đến vậy.

Thực ra Phạm Tử Tử lúc học trung học đã cảm mến một người, nhưng người đó không thích nàng, nói nàng quá trẻ con, không hợp ý hắn. Lúc hỏi bạn, nàng mới biết, thì ra đàn ông thích mấy người phụ nữ trưởng thành, chừng chạc, còn nàng, chỉ là một nữ sinh bình thường, không có gì đặc biệt.

Chỉ là Phạm Tử Tử không biết, không phải là do tướng mạo nàng không đẹp, mà là cách ăn mặc của nàng. Lúc đó nàng còn giản dị, tóc búi cao tự nhiên, cộng thêm đôi mắt kính dày cộm nữa, ai cũng bảo nàng là một sách. Sau này, nàng thay đổi, đàn ông lại chuyển sang thích phụ nữ trầm tĩnh. Từ đó, nàng quyết định sẽ không theo đuổi ai nữa, cứ để định mệnh của mình tự tìm đến là được.

Phạm Tử Tử ngừng khóc, ngược lên nhìn hắn, miệng nở một nụ cười thật tươi. Quách Lưu Thần nín cười, khuôn mặt của nàng tèm lem nước mắt, lại vụng về chùi đi như vậy khiến nàng rất đáng yêu.

Quách Lưu Thần lau cho nàng xong thơm nàng một cái ngay má. Phạm Tử Tử khi cười, lấy tay áp má lại, khuôn mặt đỏ ửng lên. Nàng không ngờ có ngày nàng cũng làm nũng với người đàn ông khác ngoài phụ thân nàng, đồ mặt là chuyện thường.

Quách Lưu Thần ngậy ngốc nhìn nàng, bị nàng néo cho một phát ngay eo liền tỉnh. Trước khi đi hắn còn dặn nàng:

- Nàng chỉ được khóc trước mặt ta thôi đấy!

Phạm Tử Tử gạt đầu cười vui vẻ, tạm biệt hắn để lên triều, còn mình lại ăn trưa.

Quách Lưu Thần khẽ nhếch môi, nàng tuyệt đối không phải là nữ nhân mười tám tuổi...

18. Chương 18: Rảnh Rỗi

Phạm Tử Tử ở trong cung đã hơn một tuần rồi mà chẳng có gì để làm. Nàng chán nản thở dài.

- Tiểu thư, người chán lắm à? - Ngọc Lam bưng khay trà mới tinh đã được cô lau rửa sạch sẽ.

- Phải nha, ở trong cung lúc nào cũng phải ở yên một chỗ. Không vui chơi được giống ở trong phủ cha ta... Hay là, lâu quá rồi không về thăm phụ thân, chúng ta cùng đi một chuyến?

Ngọc Lam khuôn mặt liền tái mét lắc đầu:

- Không được đâu tiểu thư.

- Sao lại không, ta quyết rồi, người không cản được đâu.

Ngọc Lam rõ hơn ai hết, tính khí tiểu thư tương đối bướng bỉnh, khuyên điều gì cũng nhất quyết cãi lại bằng được.

- Tiểu thư à, Hoàng Thượng mà biết chắc chắn sẽ nổi giận.

Phạm Tử Tử liếc sang Ngọc Lam một cái, nàng bĩu môi:

- Hắn không có thời gian rảnh để trông chừng ta đâu, hắn còn có một hàng nữ nhân đợi cơ mà.

Nói xong, nàng vươn vai bước ra ngoài, khuôn mặt xinh đẹp khẽ nhăn lại vì ánh nắng chói chang, lông mi dài chớp chớp một cái, cái miệng nhỏ nhắn chu ra. Phạm Tử Tử phát hiện ra một điều, từ khi nàng về đây, ngày nào cũng là một nỗi mong muốn thứ gì đó xuất hiện. Chẳng lẽ nàng bị hắn làm ô nhiễm đầu óc rồi sao?

Phạm Tử Tử chạy ra khỏi cung, tay chân táy máy lung tung, hết đụng cái này lại tới cái khác.

Ở bên kia có một khóm hoa hồng rất đẹp, Phạm Tử Tử muốn hái một bông để cắm trong phòng nên đi tới, vươn tay ngắt một bông.

- Á...

Gai của hoa hồng đâm vào tay nàng, máu từ từ chảy ra. Phạm Tử Tử chùi chùi máu vào áo, nhưng nàng lại quên mất, áo mình đang mặc là áo trắng pha chút xanh nhạt, màu đỏ ở trên nhất định sẽ nổi bật.

- Lại gặp nhau rồi.

Phạm Tử Tử quay lại, nàng há hốc miệng.

- Quách Tường Quân, sao ngươi cứ bám theo ta mãi vậy?

Quách Tường Quân giật giật khoé môi:

- Ta đang dạo quanh, thấy ngươi nên mới đến chào hỏi một chút. Không được à?

Phạm Tử Tử phồng mang trợn mắt:

- Đương nhiên là không, ta không thích ồn ào.

Quách Tường Quân bình thần nhìn nàng, đáy mắt lộ rõ vẻ ngạc nhiên xen lẫn vui vẻ. Lâu lắm rồi hắn mới tìm thấy người có chung sở thích như vậy. Không thích ồn ào, chỉ là yên tĩnh. Hắn thấy Hoàng Hậu này quả rất đặc biệt, hình như nàng không quan tâm đến chuyện người khác nghĩ mình như thế nào. Vẫn là vô tư, hồn nhiên.

Phạm Tử Tử thấy hắn nhìn mình lâu như vậy cũng bực bội:

- Nhìn gì hả?

Quách Tường Quân cười cười:

- Có lá rơi trên đầu ngươi, để ta lấy cho.

Phạm Tử Tử nghi hoặc nhìn hắn, song lại ngoan ngoãn cúi xuống. Thực ra không hề có một chiếc lá nào cả, hắn ngắt một bông hoa cài lên đầu nàng. Trông nàng như nàng tiên xinh xắn giữa vườn hoa.

Phạm Tử Tử ngược lên, thấy hắn nhìn chằm chằm mình, khó chịu nói:

- Nhìn cái gì? Ta đã là người có chồng rồi đó.

Phút chốc đáy mắt Quách Tường Quân tối sầm xuống, hắn lạnh giọng đi:

- Ta xin cáo lui, triều có việc bận rồi.

Phạm Tử Tử không nín kéo, nàng phất tay rồi quay lưng bước đi.

Thời tiết lạnh như vậy mà chỉ có một người đi dạo thật là buồn. Hồi còn ở hiện đại, đã có lần nàng mong ước có ngày mình cùng người yêu nắm tay nhau dạo qua con đường mùa đông rơi đầy lá, thật lãng mạn làm sao! Nhưng bây giờ ước mơ đó đã bị dập tắt, nàng đã xuyên không, không thể nào quay lại nữa.

Phạm Tử Tử dạo bước trên con đường đầy lá rơi. Bây giờ đã là mùa thu. Thoắt cái nàng ở lại hoàng cung cũng đã sáu tháng rồi. Từ ngày nàng còn ngỡ ngàng tự hỏi Quách Lưu Thần là ai đến ngày đăng quang làm Hoàng Hậu. Thời gian đúng là nhanh như thổi đưa.

- Tử nhi.

Nghe tiếng gọi, Phạm Tử Tử quay lại, Hoàng Thái Hậu nhìn nàng cười trêu mến. Nàng đi tới nhún người xuống một cái, Hoàng Thái Hậu liền nói:

- Miễn lễ, miễn lễ. Con cùng ái khanh tâm sự một chút đi.

Phạm Tử Tử vâng lời. Hai người cùng trò chuyện vui vẻ. Tính tình Hoàng Thái Hậu tương đối dễ chịu và vui tính, Phạm Tử Tử rất thích. Nàng ngẫm nghĩ một lát liền hỏi:

- Sao chiếu mệnh của người là gì ạ?

Hoàng Thái Hậu hỏi:

- Con cũng biết cái này sao? Hôm trước ta có đi xem chiêm tinh, tên thái giám kia nói rằng của ta là Bắc Giải.

Nàng vui vẻ nói:

- Bắc Giải còn hay được gọi là Cự Giải.

Thảo nào người rất dịu dàng lại còn hiền lành nữa.

Hoàng Thái Hậu mỉm cười:

- Còn của con?

- Con là Thiên Bình ạ.

Hoàng Thái Hậu gật đầu. Phạm Tử Tử cùng người nói về những chòm sao thì sau lưng có tiếng ho khẽ, nàng quay lại. Bắt gặp ánh mắt sâu hun hút của Quách Lưu Thần, nàng ngây người một chút. Hoàng Thái Hậu cười:

- Thần nhi, ta đang cùng Tử nhi nói về sao chiếu mệnh. Con muốn hỏi gì à?

Quách Lưu Thần gật đầu.

- Được. Tử nhi, con xem, sao chiếu mệnh của Thần nhi là gì?

- Ủm... - Để xem, hần sinh ngày bảy tháng mười một. - Thần Nông.

Hoàng Thái Hậu hơi nhếch môi:

- Còn gọi là Bọ Cạp hoặc Thiên Yết.

Phạm Tử Tử nói tiếp:

- Chòm sao này khá lạnh lùng, lại còn âm mưu kế hiểm, tính cách tàn bạo không ai sánh bằng. Tính chiếm hữu lại cao vút...

Vừa dứt lời, biết mình nói hơi quá. Nàng xấu hổ cúi đầu xuống.

- Ha ha, Tử nhi chỉ nói đùa một chút thôi mà. - Hoàng Thái Hậu giảng hoà.

Quách Lưu Thần đưa ánh mắt sắc lẹm nhìn nàng. Được lắm! Dám nói xấu ta trước mặt Hoàng Thái Hậu, để xem tối ta về xử nàng thế nào.

Phạm Tử Tử cười gượng.

Quách Lưu Thần ngồi xuống đối diện hai người. Hoàng Thái Hậu thấy tình hình có vẻ căng thẳng liền nói:

- À... Ta có việc bận rồi, hai đứa ngồi nói chuyện với nhau đi. Không cần hành lễ.

Phạm Tử Tử đưa đôi mắt cầu cứu về hướng Hoàng Thái Hậu, người cười cười rồi phất tay áo bỏ đi.

Không khí lạnh lại bao trùm hai người. Phạm Tử Tử không có việc gì làm đành ngồi ngẩn cảnh xung quanh, bên ngoài trong có vẻ bình thản nhưng trong lòng lại nóng như lửa đốt. Nàng thổi mấy cọng tóc mình cho bay lên, đây là thú vui của nàng. Khi có việc buồn chán nàng có thể ngồi nguyên ngày để thổi tóc.

Nhưng sao hôm nay Phạm Tử Tử không thấy hứng thú gì cả, nàng đứng dậy:

- Nếu Hoàng Thượng không có gì kêu ta làm thì ta xin cáo lui.

Nàng toan bước đi thì bị hần kéo lại ngã ập vào người hần. Quách Lưu Thần cúi đầu xuống ngoạm lấy môi nàng, tay giữ cái đầu không yên phận của nàng.

Đến khi nàng đã hết chịu nổi, Quách Lưu Thần mới thương tình thả nàng ra, tay vỗ vỗ lưng nàng:

- Hoàng Hậu, ta chỉ muốn trừng phạt nàng thôi.

Phạm Tử Tử bĩu môi:

- Nhưng mà ta đã làm gì đâu chứ?

- Nàng còn chối, thế ai lúc này đã nói xấu ta với Hoàng Thái Hậu?

Phạm Tử Tử biết hẳn sẽ nói thế, nàng giả vờ giận dỗi:

- Người ta chỉ là nói đúng sự thật thôi mà.

Quách Lưu Thần ngắt yêu nàng:

- Chán lắm phải không?

- Đúng nha, suốt ngày chỉ đi tới đi lui khiến ta chán muốn chết - Nàng nũng nịu nói.

Quách Lưu Thần mỉm cười, hất vuốt tóc nàng:

- Thế nàng có muốn đi sẵn với ta không?

Phạm Tử Tử ngồi bật dậy, cười thật tươi:

- Muốn ạ.

- Được, nàng hãy chuẩn bị đi. Sáng sớm mai chúng ta khởi hành.

Phạm Tử Tử gạt đầu, nhường người hôn hẳn một cái rồi đứng lên:

- Ngày mai gặp lại.

Nói xong liền hờn hờ chạy đi. Quách Lưu Thần nhìn theo bóng lưng nàng rồi khẽ mỉm cười. Không lâu sau hẳn cũng quay lại triều tiếp tục công việc đang dở.

Xin lỗi mấy bạn. Đạo này Au bận học quá, Tết nhưng cũng phụ gia đình dọn nhà nữa nên đăng chương mới hơi trễ. Bữa nào Au sẽ bù cho các bạn liền 2 chương luôn nhé. Mãi yêu <>

19. Chương 19: Đi Săn

Sáng hôm sau, Phạm Tử Tử từ năm giờ đã thức dậy, nàng đánh răng rửa mặt thật kỹ. Ôn ào đến nỗi Ngọc Lam cũng thức dậy và ngạc nhiên nhìn nàng:

- Tiểu thư, sao hôm nay người lại dậy sớm như vậy?

Phạm Tử Tử chống nạnh:

- Hôm qua ta đã nói rồi, hôm nay ta đi săn với Hoàng Thượng.

Ngọc Lam ngăn ra:

- Ủ nhỉ, hôm qua tiểu thư có nói.

Phạm Tử Tử bĩu môi:

- Trí nhớ người còn kém hơn cả ta.

Ngọc Lam gãi gãi đầu, sau đó đứng dậy giúp nàng.

oOo

Sửa soạn xong đến hoàng cung trời đã sáng nhưng mặt trời vẫn còn chưa lộ diện tất. Phạm Tử Tử ngồi ở ghế đá ngắm cảnh, chân này bắt chéo lên chân kia, miệng huýt sáo vui vẻ.

Mọi người xung quanh ôn ào. Đây chính là Hoàng Hậu mười tám tuổi trong lời kể, à không, bây giờ nàng đã mười chín rồi. Mặc dù sắc đẹp của nàng có nghiêng thành đổ nước nhưng bản tính không giống như những gì người khác kể. Nàng rất tùy tiện, lại không ngại, đây không phải là người dịu dàng, thùy mị như trong

lời nói rồi, chẳng lẽ đây là Hoàng Hậu giả? Mặc dù nghĩ như vậy nhưng bọn họ vẫn không dám đuổi nàng đi, bởi vì trên đầu nàng có một chiếc trâm phượng bằng vàng, đó là biểu tượng của Hoàng Hậu (*).

[(*)Thời xưa biểu tượng của Hoàng Thượng là rồng, còn Hoàng Hậu là phượng hoàng]

- Hoàng Thượng giá lâm!

Tiếng nói vang lên. Tất cả lập tức hành lễ, Phạm Tử Tử vốn làm biếng, nhưng hôm nay tinh thần sảng khoái cũng làm theo. Nàng hơi nhún người, nhưng vẫn không che được nét cười trên mặt khiến cho người ta cảm thấy sắc đẹp của nàng thật sinh động dưới ánh dương.

- Miễn lễ.

Quách Lưu Thần đưa ánh mắt sang nữ nhân đang nhìn mình bằng ánh mắt ngạc nhiên.

Sở dĩ Phạm Tử Tử ngạc nhiên là vì hôm nay hắc rất đẹp. Áo long bào thường ngày đã được thay thế, thay vào đó là áo lông dày, màu nâu sẫm tôn lên dáng người cao to của hắc.

Quách Lưu Thần nhướng mày, nàng hôm nay rất khác. Tóc búi cao, cài một cây trâm đơn giản, vài cọng tóc xoã xuống trán trông thật dễ thương. Nàng vận một chiếc áo cánh trắng, thắt dây thật chặt ngang eo. Nhìn nàng ai mà biết đây là nữ nhân mười chín tuổi nhưng dáng vẻ của mười sáu chứ!

Quách Lưu Thần bước đến bên nàng, tay ôm eo nàng, nói:

- Ta với Hoàng Hậu sẽ đi cùng một con ngựa, các người mau chuẩn bị. Đúng giờ mùi chúng ta sẽ xuất phát.

Quân lính hô một tiếng, sau đó làm việc mình được giao.

Bên gốc cây, Quách Lưu Thần ôm Phạm Tử Tử đang thỏ thẻ gì đó với nhau, đáy mắt hắc hiện lên tia dịu dàng hiếm có khiến mọi người kinh ngạc đến giật mình. Phạm Tử Tử hỏi:

- Tại sao không cho ta đi ngựa một mình?

Hắc vuốt tóc nàng:

- Đi như vậy lỡ dọc đường gặp nguy hiểm, làm sao ta có thể nhanh chóng bảo vệ nàng? Vả lại, nàng đi đường dài cũng có thể buồn ngủ, dựa vào ta có cũng có thể ngủ rất ngon.

Phạm Tử Tử gật gù, nàng đang suy nghĩ mông lung thì cảm thấy nhột nhạt phía sau gáy. Nàng định quay lại mắng cho hắc vài câu nhưng bị hắc giữ lấy. Mũi hắc lướt từ cổ nàng đến vai nàng, cảm giác mát lạnh khiến nàng rùng mình.

- Hoàng Thượng...

Quách Lưu Thần ngắt lời:

- Gọi ta là Thần.

- Ừm, Thần, mọi người sẽ thấy đó.

Hắc giữ tay nàng:

- Ai dám thấy ta sẽ giết người đó.

Phạm Tử Tử không chịu thua:

- Nhưng...

Quách Lưu Thần bịt miệng nàng lại:

- Chẳng lẽ nàng không nhớ ta sao? Đã lâu ngày ta không được gặp nàng rồi.

Phạm Tử Tử định nói thì cũng im lặng, rõ ràng hôm qua mới gặp nhau mà hắc lại nói rằng “đã lâu” sao? Hay là mấy ngày nay áp lực quá nhiều nên hắc quên mất?

Nàng đành ngồi im cho hắc “hành hạ”.

Hồi lâu, cũng có người tới và bẩm báo:

- Hoàng Thượng, đã tới giờ xuất phát.

Quách Lưu Thần buông nàng ra, gật đầu với tên lính ý bảo lui.

Phạm Tử Tử hít một hơi sau đó thở thật mạnh ra, cách này nàng thường sử dụng để giảm mệt mỏi.

Quách Lưu Thần nhìn nàng. Song nắm tay nàng bước đi.

Hắn đỡ nàng lên ngựa, sau đó mới lên sau. Quách Lưu Thần ra lệnh:

- Phía trước chia làm một đoàn dẫn đầu, ở giữa là ta. Còn phe còn lại các người hãy đi theo sau ta.

Tất cả kêu rõ rồi leo lên ngựa.

Đường đi khoảng chừng hai, ba ngày mới tới. Phạm Tử Tử mới đi được nửa ngày đã cảm thấy mệt mỏi, nàng muốn tựa người vào Quách Lưu Thần nhưng sợ hắn sẽ phiền nên không dám. Chỉ còn cách là nàng cố chịu đựng thôi.

Quách Lưu Thần liếc xuống nàng, thấy Phạm Tử Tử hơi co người lại, khuôn mặt thể hiện sự buồn chán và mệt mỏi. Hắn vươn tay ôm nàng, vì áo hắn là áo lông nên rất ấm, chắc nàng sẽ chịu được.

- Nếu mệt thì cứ dựa vào ta.

Phạm Tử Tử ngước lên, sau đó thoải mái dựa lưng vào người hắn. Tay Quách Lưu Thần ôm nàng thật chặt.

oOo

Trời tối, Quách Lưu Thần hạ lệnh dừng lại, dựng trại ngủ qua đêm.

Đáng lý Hoàng Hậu sẽ ngủ trại khác, nhưng Quách Lưu Thần lại lo cho sự an toàn của nàng nên mới để nàng ngủ chung với mình. Cái ý kiến này Phạm Tử Tử đã từ chối nhưng hắn lại không cho, thế là nàng liền bị hắn ôm suốt một đêm, không cho nàng tẩu thoát.

Dù là vậy nhưng nàng ngủ rất nhanh, có lẽ đi suốt một ngày đã khiến nàng mệt rồi.

Sáng hôm sau khởi hành sớm, lúc Phạm Tử Tử tỉnh dậy liền thấy mình đang ngồi trên ngựa, sau lưng là Quách Lưu Thần đang ôm nàng.

- Chào buổi sáng - Quách Lưu Thần nói.

Nàng ngẩng ra một hồi rồi nhướn người lên hôn một cái vào má hắn:

- Chào buổi sáng, Thần.

oOo

Cuối cùng cũng đến nơi, khu rừng này thật hoang vắng không có người, chỉ có đoàn quân của hắn là náo nhiệt. Phạm Tử Tử thấy kì lạ, hình như nàng đã thấy nó ở đâu rồi.

Quách Lưu Thần thấy nàng ngơ ra chỉ hôn nàng một cái rồi bắt đầu đi săn.

Suốt trưa và chiều, Phạm Tử Tử ngồi lì trong lều suy nghĩ về khu rừng này. Bỗng nhiên nàng cảm thấy đau đầu, đau đến kinh khủng. Đúng rồi, đây chính là khu rừng mà nàng đã té xuống.

Có nghĩa là, ngay chỗ này chính là chỗ nàng đã xuyên không. Phạm Tử Tử vừa vui vừa lo lắng chạy ra ngoài, đúng là cái hố này.

Bây giờ chỉ còn vài tên lính và thị nữ ở đây, Quách Lưu Thần và đám lính kia đã đi săn rồi, không biết chừng nào mới về.

Phạm Tử Tử dùng giấy và bút viết một lá thư rồi thả vào chiếc hố đó, hi vọng Hoắc Nhân sẽ nhận được.

Không biết gia đình nàng bây giờ ra sao, liệu họ có đau buồn khi biết nàng đã không còn ở đó nữa không. Nước mắt tự động chảy xuống, nàng cắn môi thật chặt để không bật ra tiếng.

Cuối cùng, Quách Lưu Thần cũng về tới. Hắn săn được hai con nai và bốn con thỏ, một con thỏ còn sống.

Quách Lưu Thần mang con thỏ con đến cho Phạm Tử Tử, không thấy nàng trong lều liền ra ngoài.

Hắn thấy bóng dáng nhỏ bé mà cô đơn của nàng đang ngồi khóc bên chiếc hố. Quách Lưu Thần đến bên nàng, ôm nàng vào lòng:

- Tiểu Tử ngoan, sao lại khóc? Nhớ ta à?

Phạm Tử Tử gạt đầu, tay lại dụi dụi mắt.

- Nín nào, ta đã về rồi.

Nàng đưa đôi mắt đỏ hoe nhìn hắn, sau đó vòng tay ôm hắn thật chặt:

- Ta sẽ không khóc nữa...

Hắn mỉm cười, nâng cằm hôn nàng thật sâu rồi mới buông ra.

20. Chương 20. Quyết Định Đúng Đắn

Hiện đại.

Lúc bấy giờ, Hoắc Nhân nhận được bức thư và đã đọc:

"Anh Hoắc Nhân,

Em đang ở một nơi rất xa, có lẽ không bao giờ anh tìm được. Em đang sống rất hạnh phúc, anh hãy thay em nói xin lỗi với gia đình. Em là con bất hiếu, là em không ngoan... Em không xứng đáng được tình yêu thương của mọi người. Cho nên, mọi người hãy sống tốt, và đừng đau buồn nữa.

Thân - Phạm Tử Tử."

Hoắc Nhân nắm chặt tay lại, mong em hãy sống hạnh phúc.

oOo

Cổ đại.

Phạm Tử Tử ăn xong bữa tối rồi ngồi trên bãi cỏ chơi, còn Quách Lưu Thần thì đang nghỉ ngơi trong lều, một lúc sau không thấy nàng đâu hắn mới ra ngoài tìm.

- Đâu nhỉ? Sao không thấy...

Phạm Tử Tử mày mò trong đám cỏ non, giá như bây giờ xuất hiện một cây cỏ bốn lá thì hay biết mấy. Nàng thở dài, ngả người ra sau.

- Đang làm gì vậy?

Nghe giọng của Quách Lưu Thần, nàng liền làm nũng:

- Không có gì, chỉ là hơi mệt a.

Hắn mỉm cười, nằm xuống kế bên nàng, nói:

- Sao không nghỉ một chút?

Phạm Tử Tử bĩu môi:

- Hiếm lắm mới được một lần đi chơi như vậy, ngu sao không chơi. Để mai về rồi không biết ngày nào mới được đi tiếp.

Quách Lưu Thần nghiêng người, khuôn mặt góc cạnh sắc nét nhìn nàng, hắn cười cười:

- Kể cho ta về những chòm sao chiếu mệnh đi.

Phạm Tử Tử ngạc nhiên:

- Người có hứng thú?

- Ừ.

Phạm Tử Tử đưa tay sờ mặt hần, khuôn mặt nghiêm nghị hơi đành lại, sau đó giãn ra, nàng lè lưỡi:

- Nhưng ta sẽ không nói.

Quách Lưu Thần cốc đầu nàng một cái. Phạm Tử Tử mỉm cười, nằm xích lại gần hần, sau đó thao thao bất duyệt:

- Tổng cộng có mười hai chòm sao, gồm có Bạch Dương, Kim Ngưu, Song Tử...

Sao trên trời sáng lấp lánh, giữa màn đêm có hai ngôi sao sáng nhất, dưới mặt đất lại có hai con người phong nhã và đẹp đẽ hơn cả.

"Ta cùng chàng đi đến những nơi sâu xa

Tình yêu của đôi ta như tia nắng giữa bầu trời âm u

Chàng ơi, hãy cho ta đi cùng chàng đến tận con đường..."

Phạm Tử Tử kể đến khô cả cổ họng, mắt díp lại, nàng ngáp một hơi dài. Quách Lưu Thần phì cười, sau đó bế nàng vào lều.

oOo

Sáng hôm sau, Quách Lưu Thần cho quân khởi hành về kinh thành sớm một chút. Ngay cả Phạm Tử Tử ngủ không đủ cũng bị hần đánh thức. Nàng tức giận lắm bầm trong miệng:

- Thật là đáng ghét mà.

Quách Lưu Thần nghe thấy liền nhéo nàng một cái, sau đó mới đi thay áo.

Trên đường về, Phạm Tử Tử đã ngủ gật hết mấy lần, may mà có Quách Lưu Thần đỡ chứ nếu không nàng đã té ngựa xuống đất rồi.

Tới kinh thành trời cũng đã xế chiều của ngày hôm sau, Quách Lưu Thần bàn công chuyện với quan, tướng xong mới đến cung của Phạm Tử Tử để nghỉ ngơi. Nàng đang an lành trong giấc mộng thì bị hần bắt tỉnh giấc làm chuyện XXOO, hại nàng một bờ hơi tai cũng chưa được ngủ.

Hôm sau, cuộc sống vẫn diễn ra bình thường. Quách Lưu Thần tới cung của nàng để ăn sáng, Phạm Tử Tử bị hần hành hạ đến đau nhức cả lưng, eo, không ngồi dậy nổi.

Quách Lưu Thần nói:

- Hay là nàng chuyển sang ở với ta, như vậy sẽ thuận tiện hơn.

Phạm Tử Tử lắc đầu:

- Không cần đâu...

Làm vậy để hần càng dễ bắt nạt nữa thì sao? Quách Lưu Thần thấy nàng hiểu sai ý mình liền nghiêm túc:

- Nàng nên suy nghĩ lại, nếu ở bên nàng mỗi ngày, ta sẽ giúp nàng xoa bóp những chỗ đau. Vả lại cũng không cần tốn sức để đi từ Long cung đến đây.

Phạm Tử Tử gật gù, như vậy cũng đúng. Thế là ngày hôm đó nàng bắt đầu chuyển sang Long Cung ở với hần.

Hàng ngày, Phạm Tử Tử thức dậy cùng Quách Lưu Thần, lại làm XXOO với hần, sau đó hần xoa bóp cho nàng. Cùng nhau ăn sáng, nói chuyện, đùa giỡn với nhau. Cuộc sống vốn rất yên bình như vậy cho tới ngày Phạm Tử Tử đang ăn cơm trưa một mình, Quách Lưu Thần bận chuyện triều nên không ăn với nàng được. Phạm Tử Tử đang ăn ngon lành, bỗng nhiên từ cổ họng nàng cảm thấy đắng đắng, bụng như tuôn trào một thứ gì đó, mạnh mẽ làm nàng muốn nôn ra tất cả đồ ăn.

- Oẹ...

Phạm Tử Tử nôn thốc nôn tháo, đúng lúc đó Quách Lưu Thần trở về. Thấy nàng như vậy hắn hốt hoảng đỡ lấy nàng, hỏi thăm đủ thứ, sau đó gọi người truyền thái y vào.

- Hoàng Thượng, Hoàng Hậu đã mang thai rồi.

Nghe tin đó, Quách Lưu Thần mừng quýnh lên, hắn cho thái y lui, rồi dịu dàng vuốt ve bụng nàng.

Phạm Tử Tử đột nhiên nói:

- Nếu ta trở thành một bà bầu mập mạp, xấu xí thì sao? Có phải người sẽ bỏ ta và con, theo những thị tẩm khác không?

Quách Lưu Thần hôn nàng một cái rồi đáp:

- Sẽ không bao giờ có chuyện đó. Nếu nàng muốn, ta sẽ lập tức ra lệnh phá bỏ hậu cung ngay.

Phạm Tử Tử mỉm cười, nàng tựa đầu vào hắn, thủ thủ:

- Không biết là con trai hay gái nhỉ?

- Trai gái gì cũng là con chúng ta mà.

Nàng chu môi:

- Ta thích con trai, như vậy sẽ có người quậy phá cùng, đỡ lạc lõng a.

Quách Lưu Thần cười:

- Con gái sẽ giống nàng, nhưng trầm tính giống ta.

Phạm Tử Tử phá lên cười, sau đó vòng tay sang hôn hắn. Nàng đâu biết hành động này đã làm ngọn lửa trong người hắn bùng lên, hắn giữ lấy tay nàng, cười nham hiểm:

- Sau khi có con không biết chừng nào chúng ta mới được gần gũi nữa, hay là bây giờ hãy tranh thủ cơ hội đi.

Không để cho nàng ú ớ, hắn liền “hành động”.

...

Phạm Tử Tử nằm trong vòng tay hắn, nàng thấy mình thật sáng suốt. Nếu hôm đó vì quá buồn mà nhảy xuống hồ, chắc có lẽ nàng sẽ không bao giờ được hạnh phúc giống như vậy nữa.

Nhìn người đang ngủ bên cạnh, Phạm Tử Tử khẽ mỉm cười. Nàng đã làm đúng, không phải hối hận nữa rồi. Nàng sẽ hạnh phúc mãi bên hắn.

”Nắm tay anh, em khẽ mỉm cười

Chúng ta sẽ cùng nhau đi hết cuộc đời này

Mãi mãi không rời xa nhau...”

~ CHÍNH VĂN HOÀN ~

21. Chương 21: Ngoại Truyện 1

01. Nhật ký mang thai

Bảy tháng mang thai...

Bụng Phạm Tử Tử bây giờ đã to ra. Nàng đi đứng khó khăn, ăn cũng không được nhiều. Quách Lưu Thần canh nàng như mèo canh chuột, hề nàng đòi đi đâu, hắn nhất quyết sẽ ngăn cản ngoại trừ đi... vệ sinh. Nhìn nàng cực khổ như vậy hắn cũng không đành, biết vậy đã không cho nàng mang thai rồi. Nhưng như vậy

cũng có ích. Từ ngày nàng có thai, mặt tròn trịa ra hẳn, trông càng đáng yêu, thân hình mập mạp như quả bóng. Nhiều lần nàng thủ thủ với hắn, sau khi hạ sinh sẽ giảm cân, mập béo như vậy rất xấu. Hắn thở dài, lo xa gì chứ, nàng như vậy nhìn rất đẹp và dễ thương.

Tám tháng mười ngày mang thai...

Hôm nay Phạm Tử Tử suýt chút sảy thai vì thói hậu đậu của nàng. Đang ăn cơm, đột nhiên thấy con chuột ngộ ngộ ở góc cửa, nàng đứng dậy, nhẹ nhàng bước ra, ai ngờ vấp phải thứ gì đó liền té, may mà Quách Lưu Thần giữ lại kịp nếu không thì bảo bối trong bụng đã không còn rồi.

Tám tháng hai mươi một ngày mang thai...

Đột nhiên Phạm Tử Tử đỡ chứng không nhèo đòi hắn dắt đi thả diều. Quách Lưu Thần sai người làm con diều thật to đầy đủ màu cho nàng. Phạm Tử Tử thích lắm ngồi chơi cả buổi chiều, hắn gọi mãi không chịu về.

Chín tháng mang thai...

Nàng ngồi trong phòng suy tư, không biết là con trai hay gái.

Chín tháng năm ngày mai thai...

Quách Lưu Thần đem cháo đến cho nàng, bắt nàng ăn hết không được chừa lại như mọi hôm.

Chín tháng chín ngày...

Phạm Tử Tử nằm trên giường, cảm giác có cái gì đó sắp chui ra khỏi bụng. Đau đốn, hồi hộp, vui mừng, lo lắng... xen lẫn vào cảm xúc của nàng.

Chín tháng mười ngày...

Phạm Tử Tử hạ sinh một trai, một gái khiến Hoàng Thái Hậu và mọi người vui mừng hết sức. Ở đây không nói về Quách Lưu Thần, là bởi vì trong lúc nàng sinh, hai tiểu tử đó ngoan cố không chịu chui ra khiến nàng sống dở chết dở. Hắn liền hối hận không muốn sinh con để nàng chịu đau khổ.

Nhìn hai đứa con nằm cạnh, Phạm Tử Tử vui mừng đến phát khóc hại hắn phải luống cuống tìm khăn lau nước mắt cho nàng.

02. Đặt tên.

Thực sự thì Phạm Tử Tử nghĩ ra rất nhiều tên hay cho hai đứa nhóc. Nàng nói với hắn liền bị hắn từ chối.

Hai người cãi nhau suốt đêm, cuối cùng Hoàng Thái Hậu phải giảng hoà và xử lí, con trai do Phạm Tử Tử đặt, con gái Quách Lưu Thần đặt.

Cuối cùng, chốt lại, con trai tên Quách Tử Lưu. Con gái là Quách Tử Ngọc. (Ôi dào~)

03. Gia đình họ thật giống nhau.

Con gái giống cha, con trai giống mẹ. Hoặc là con trai giống cha, con gái giống mẹ.

Ừ thì, quả thật là như vậy. Tử Ngọc thừa hưởng nét đẹp từ mẹ, đôi mắt to tròn, đen láy, da trắng, mày phượng đậm và dài. Nhưng tính cách lại trầm tĩnh và lạnh lùng như Quách Lưu Thần, khó gần, đặc biệt chỉ thích chơi với cha và mẹ.

Tử Lưu giống cha, môi mỏng, khuôn mặt góc cạnh, da trắng. Tính tình y như mẹ, quậy phá, linh hoạt, láu cá.

Ai nhìn vào cũng trầm trồ, đúng là gia đình họ rất giống nhau.

04. Mẫu chuyện nhỏ: Khi gia đình Hoàng Thượng ăn cơm cùng nhau.

Giờ cơm là giờ đáng sợ nhất đối với Tử Lưu, bởi vì một lý do đơn giản: Khó nuốt.

Hắn là từ nhỏ mẫu thân cho uống sữa và ăn cháo nên đã quen, cơm lại dẻo, phải nhai nên Tử Lưu không thích là phải.

Hôm nay, giờ cơm trễ hơn mọi ngày, Phạm Tử Tử cùng Quách Lưu Thần ngồi vào bàn ăn, Tử Lưu và Tử Ngọc ngồi ở đối diện. Nàng mỉm cười:

- Các con đói chứ?

Tử Ngọc gật đầu. Tử Lưu lại giả vờ ngó đi chỗ khác.

Phạm Tử Tử huých tay nhẹ vào hông Quách Lưu Thần, hấn trừng mắt nhìn nàng, sau đó nghiêm giọng:

- Ăn đi.

Phạm Tử Tử muốn đập đầu xuống đất. Ý của nàng là bảo hấn khuyên Tử Lưu một câu đi, chẳng những không khuyên mà hấn còn làm không khí trở nên căng thẳng hơn nữa. Đúng là khổ thật mà.

Nàng gấp một miếng thịt vào chén Tử Lưu:

- Ăn đi Lưu nhi.

Tử Lưu vẫn không động đũa, Phạm Tử Tử phồng má, cắn một miếng thịt rồi nói lớn:

- Thịt ngon thế này mà có người không ăn được, đúng là buồn thay nha.

Thấy mẫu thân có ý chọc đến mình, Tử Lưu nhăn mặt, sau đó định leo xuống thì Tử Ngọc nói:

- Làm anh mà không ăn được cơm, xứng đáng làm anh của em sao?

Tử Lưu thấy động đến lòng tự trọng của mình liền nổi cáu:

- Được, ăn thì ăn.

Cuối cùng Tử Lưu cũng chịu ăn, vài ngày sau nhờ có lời trêu chọc của Tử Ngọc mới khá hấn lên. Phạm Tử Tử thấy vậy thì rất mừng. Nhưng Tử Ngọc đã mắc bệnh giống Tử Lưu, không chịu ăn rau. Thế là Tử Lưu nói:

- Làm em mà không ăn được rau, xứng đáng làm em của Tử Lưu ta sao?

Phạm Tử Tử bó tay.

22. Chương 22: Ngoại Truyện 2 (hết)

1000 năm sau...

Xuân Bảo Nhi (Phạm Tử Tử 1000 năm sau này) đang ngồi trong phòng làm việc đánh máy, bỗng nhiên ông Trư - Giám đốc của cô tiến vào, ông đập bàn xuống một cái.

- Cô Xuân, cô làm ăn kiểu gì vậy? Bản hợp đồng này đã sai hai chỗ rồi.

Bảo Nhi cầm hợp đồng lên, nhìn một hồi rồi đưa ánh hoảng hốt nhìn ông:

- Tôi nhớ là mình đã kiểm tra kĩ rồi. Sao có thể...

- Sao lại không thể. Cô đã làm sai mấy lần rồi. Không hiểu sao Chủ tịch vẫn giữ cô ở lại, đúng là Chủ tịch đã quá thương người rồi...

Bảo Ngọc bặm môi, không nói gì và cúi xuống, móng tay bấm chặt vào da thịt.

- Được rồi, lần này tôi không nhân nhượng nữa, lên gặp Chủ tịch ngay.

Ông Trư nói rồi tiến ra ngoài, Bảo Ngọc cũng phải đi theo.

Phòng Chủ tịch, ông Trư gõ cửa. Giọng nói trầm ầm vang lên:

- Vào đi.

Ông Trư ðùng ðùng nổi giận mở cửa vào, ông nói:

- Chủ tịch, ngài xem, Bảo Ngọc cô ta ðã làm sai bản hợp ðồng này hai chỗ rồi, mà bản hợp ðồng này rất quan trọng. Chủ tịch, lần này ngài không nên nhân nhượng nữa, hãy ðuổi...

- ðược rồi, ra ngoài ði.

- Nhưng...

- ðể Bảo Ngọc ở lại, ông ra ngoài ði.

- Vâng.

Trước khi ði, ông Trư liếc Bảo Ngọc một cái sắc lẹm, sau ðó bỏ ði.

Trong phòng chỉ còn hai người họ. Bảo Ngọc cắn môi, hai tay chơi ðùa với nhau. Cảm thấy sau lưng mình có hơi ấm, sau ðó có hai bàn tay ðặt trên vai xoa bóp cho cô, cô hơi giật mình.

- Bà xã, em ðang mang thai. Anh ðã bảo rằng cứ nghỉ ngơi ở nhà ðừng làm việc quá sức mà em có chịu nghe ðâu. Chịu thiệt cho em rồi.

Bảo Ngọc mềm nhũn người, tựa ðầu vào ngực Lâm Thanh Dương, nói nhỏ:

- Không sao, dù gì ở nhà một mình cũng rất chán.

Lâm Thanh Dương nhéo mũi cô:

- Anh ðã bảo hãy công khai quan hệ với mọi người mà em không cho, ðể bà xã phải chịu khổ...

- Em ðã nói không sao ðâu, anh cứ làm việc ði. Em quay về ðây.

Lâm Thanh Dương nín tay cô:

- Anh hết việc rồi, em ở lại với anh rồi ði ăn cơm luôn.

Bảo Ngọc suy nghĩ:

- Ừm, cũng ðược.

Lâm Thanh Dương ðáp xuống môi cô, thả một nụ hôn sâu. Chưa ðầy năm phút, Bảo Ngọc ðã chịu hết nổi, cô ðẩy hẳn ra, chu môi:

- Ông xã, em ðang mệt.

- Anh cũng mệt, hay bồi bổ cho anh ði.

- Không ðược, lúc nào anh cũng vậy cả. Hoàng Thượng à, anh trưởng thành một chút ði.

Lâm Thanh Dương hít mùi hương hoa lài trên tóc cô, rồi vòng tay qua eo cô, nói:

- Hoàng Thượng anh không thèm làm, Chủ tịch cũng không thèm ðâu. Nhưng vì nuôi bà xã anh mới làm thôi.

- Ý anh nói em là gánh nặng?

Hắn vội sửa:

- Không có, em là vợ yêu của anh, sao có thể là gánh nặng ðược.

Bảo Ngọc cười toe toét, nhướn người lên hôn vào má hắn một cái thật kêu:

- Anh chỉ giỏi nịnh.

- Thật, hay là tối nay em cho anh lên giường ngủ ði?

- Không ðược, lỡ anh làm gì em...

- Không có, anh hứa sẽ không ðụng ðến một cọng tóc của em.

Bảo Ngọc nhú mày:

- Thật không?

- Thật.

Bảo Ngọc yên tâm gạt đầu. Cô để hấn bế xuống ghế rồi cùng nhau ăn cơm trưa.

oOo

Tối, Bảo Ngọc tắm xong, vừa mở cửa ra liền thấy Lâm Thanh Dương nằm chiếm hết cả một cái giường, cô bực dọc:

- Ông xã, anh nằm dịch qua bên kia một chút đi.

Lâm Thanh Dương vẫn ngoan cố nằm yên, Bảo Ngọc trèo lên giường, cô hất chân hấn qua. Không biết mình bị mắc bẫy, Bảo Ngọc nằm xuống, vừa định chớp mắt thì cảm giác trên người mát lạnh, cô lườm hấn:

- Ông xã...

Lâm Thanh Dương chớp mắt vô tội rồi làm tiếp. Bảo Ngọc giữ tay hấn:

- Ông xã, hồi chiều anh đã hứa là không đụng đến em...

Hấn cười gian xảo:

- Anh nói không đụng đến một cọng tóc của em chứ có nói không đụng vào người em đâu?

Cô trừng mắt:

- Anh...

Không để cho cô nói hết, hấn hạ môi xuống, cưỡng lấy mật ngọt của cô...

Giữa đêm trăng sáng, có cặp nam nữ tài sắc hạnh phúc quấn quýt với nhau trên giường...

~ TOÀN VĂN HOÀN ~

Cảm ơn các bạn đã theo dõi truyện của Cà, sắp tới Cà sẽ ra nhiều tác phẩm hơn nữa.

Thân - Tương Cà Cay.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-hau-tinh-ranh-duoc-hoang-thuong-cung-chieu-het-muc>